

E-ISSN: 2583-715X

Pandian Journal of Women's Studies

Peer-Reviewed Journal

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்

மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

Volume 5, Issue 2, November 2025

தொகுதி 5, இதழ் 2, நவம்பர் 2025

Editor –in –Chief / தலைமை ஆசிரியர்

Dr. D. Maheswari / முனைவர் த. மகேஸ்வரி

பாலினப் பெண்கள் சமத்துவம்
சமூகப் பெண்ணியம்

நீதி உறவு உரிமைகள்
வரலாற்றுச் சிக்கல்கள்

இனம் மகப்பேறு பெண்

தற்போதைய வகுப்பு சமூகவியல் பாலினம்
மரண உரிமைகள் பாலினப் பிரச்சினைகள்

பெண்ணிய ஆய்வுகள்
தாய்மறி ஆய்வுகள்

கூட்டுப்பணி

கருக்கலைப்பு

தற்போதைய பெண்ணிய உரிமைகள்

தவறு பாலினம் தந்தை

ஆண்கள் சமத்துவம் பெண்கள் பெண் குழந்தைகள்

இளப்படுகொலை பெண்கள் கற்பழிப்பு

குடும்பத் தீவிரவாதம்
போதையில் பெண்கள்

கல்வி

இழுக்கம்

பெண்ணியம்

ISSN 2583-715X

9 772583 715008

E-ISSN: 2583-715X

Pandian Journal of Women's Studies

Peer-Reviewed Journal

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்

மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

Volume 5, Issue 2, November 2025

தொகுதி 5, இதழ் 2, நவம்பர் 2025

Editor –in –Chief / தலைமை ஆசிரியர்

Dr. D. Maheswari / முனைவர் த. மகேஸ்வரி

Pandian Journal of Women's Studies

Peer-Reviewed Journal

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்

மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

About the Journal and Scope

Pandian Journal of Women's Studies (PJWS) E-ISSN: 2583-715X is an open-access journal from the patronization of Pandian Educational Trust, Virudhunagar, Tamil Nadu, India. It is published twice (May and November) in a year by the Trust. As a research journal, PJWS publishes quality based research articles from the literature, non-fictional works, empirical study reports, case studies, short communications and other related fields to supplement the educational gap of the academic professionals in the discipline of Women's writing and Gender studies. PJWS follows a double-blind peer-review model to keep unbiased results in its evaluation to all received manuscripts. Its aim is to propagate academic merit and integrity and to hover as one of the best Women studies journals in the arena of Women studies. PJWS is a pioneer Gold Open Access Journal. From its inception, it contributes to make the academic content freely available via the Trust site and other scholarly harvesting databases. The journal follows The Budapest Open Access Initiative (BOAI) <https://www.budapestopenaccessinitiative.org/> to ensure free availability of articles in public internet, permitting all to search, read, download, copy, distribute, print, link the full texts of articles (PDF & other formats), indexing, data to other software, use them for lawful purposes, without financial and legal or technical barriers with proper attribution to the author. Now, the journal is published in electronic format and preserved in the trust website with permanent preservation facility and public access.

Submission Preparation Checklist

As a vital part of the submission process, the authors are insisted to check their manuscript for submission with compliance to the following items and the submissions that are not perfect as per the guidelines would be declined. The submission must not be previously published, nor in simultaneous submission to any other journal for consideration. The submission file is in Microsoft Word. ORCID Id is mandatory. Parenthetical documentation, Proper Bibliographic references, URL or DOI for the electronic references have to be provided as per MLA or APA Style guidelines. The text should be single-spaced: uses Times New Roman Type Face and 12 point font; use italics wherever necessary (Original Books, Journal Titles), don't underline (except URL addresses). All types of illustrations, figures, and tables ought to be placed within the text at the appropriate points in alignment to the document, avoid giving them at the end. The text must adhere to the stylistic and bibliographic requirements as outlined as in the Author Guidelines according to the MLA or APA Style. Abstract 250- 350 words and full text of the paper 3000-5000 words. Tamil and English language articles are welcome. See more guidelines in the website. <http://pandianeducationaltrust.com/pandian-journal-of-womens-studies-n-pjws.html>

EDITORIAL BOARD

Dr. D. Maheswari, Editor-in-chief,
President, Women's Emancipation Forum (Under the Aegis of Pandian Educational Trust)
Virudhunagar, Tamil Nadu, India.

Email id: president@pandianeducationaltrust.com
Profile: <http://pandianeducationaltrust.com/trustees.html>

Dr. (Mrs) S. Kesavan
Head & Hindu Civilization,
Senior Lecturer Gr-1,
Faculty of Arts and Culture,
Eastern University, Sri Lanka.
Email id: kesavans@esn.ac.lk
Profile: <https://www.fac.esn.ac.lk/hindu-civilization/academic-staff/s-kesavan>

Dr. R. Radhika Devi,
Director i/c,
Women's Studies Centre, Madurai Kamaraj University,
Tamil Nadu, India-21.
Email id: radhikadevi.wsc@mkuniversity.org
Profile: http://mkuniversity.ac.in/new/centre/wsc/faculty_profile.php

Dr. R. Vasuhi,
Head i/c, Assistant Professor of English,
Department of English, Manonmaniam Sundaranar University,
Tamil Nadu, India.
Email id: rvasuhi@msuniv.ac.in
Profile: <https://www.msuniv.ac.in/Academic/Department/English/Faculty>

Mrs. T. Jeyappadha,
Assistant Professor of Management,
Nadar Mahajana Sangam S Vellaichamy Nadar College,
Nagamalai, Madurai, Tamil Nadu, India.
Email id: jeyappadha@nmssvnc.edu.in
Profile: <https://nmssvnc.edu.in/academics/departments/department-of-business-administrationaided/>

பதிப்பாசிரியர் குழு பணி விவரம்/ Editorial Work Flow Details

பதிப்பாசிரியர் இதழ் குழு, (எடிட்டோரியல்) நேர்மையான பதிப்பு நெறிமுறைகளின் படி அறிவார்ந்த கட்டுரைகளை நெறிமுறைக் கொள்கைகளுடன் தொகுத்துள்ளது. இது சமர்ப்பித்தல், கருத்துத் திருட்டு சரிபார்ப்பு, திருத்தங்கள், சக மதிப்பாய்வு செயல்முறை, (டபுள் பிளைண்ட்), பெரிய திருத்தங்கள் அல்லது சிறிய திருத்தங்கள், பரிந்துரைகள் மற்றும் திருத்தம், ஏற்பு, மூல கோப்பு தயாரித்தல் மற்றும் இணையதள தயாரிப்பு மற்றும் வெளியீடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

This issue committee curated the scholarly articles with ethical principles according to the norms of the Editorial work flow. It contains of submission, plagiarism check, correction, peer review process, (Double Blind), major corections or minor corrections, suggestions and rectifications, acceptance, copy editing and production and publication online.

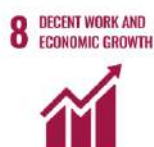
Title Verso

Journal title : Pandian Journal of Women's Studies
E-ISSN : 2583-715X
Abbreviated Key Title: Pandian J. Women Stud.
Editor Name : Dr. D. Maheswari
Publication frequency : Biyearly - May and November
Volume/Issue : Volume 5 Issue 2
Place of Publication : Virudhunagar
Date of Publication : November 2025
Paper Size : Digital A4 Size
Medium of Publication: E-version
Access Type (URL or DOI): Gold OA, Online, Indexed long time in Internet Archive
Subscription Type : APC
Publisher : Maheswari Publishers, (The publishing unit of PANDIAN EDUCATIONAL TRUST- TN32D0026797)
Publisher Website : <https://pandianeducationaltrust.com/>
Journal Site : <https://tinyurl.com/2p86v3yw>
Indexing Status : DOAJ, MLA, EBSCO, OPF, Mir@bel, Sudoc, EZB, MIAR, ROAD, Internet Archive.

Pandian Educational Trust supports Sustainable Development Goals and is a member of UN SDG Publishers compact.

SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

PUBLISHER'S MESSAGE

Aim & Objectives

Pandian Journal of Women's Studies – (PJWS) E-ISSN: 2583-715X is a Peer-Reviewed Journal published continuously which is published twice (May and November) in a year **Maheswari Publishers**, patronized by **Pandian Educational Trust, Virudhunagar, Tamil Nadu, India**. **Pandian Journal of Women's Studies** aims to bring down academic research to promote research support for the academicians and scholars in the field of women studies. Research through this academic medium motivates in all aspects of main and inter-disciplines of the core area of study with authentic e-publication. Making Internationalization of Pandian Journal of Women's Studies in the globalized world aids the scholarly community to gather knowledge on Women's Studies and the related fields to it. The impudence and revelation of academic research on internet could foster green printing and open access nature in the domain research. All of these motivate best distribution of research that produces positive outcomes for the betterment of research and education and the unification of the people in our world. In achieving the aim, our journal has been created.

Disclaimer

Pandian Journal of Women's Studies is committed to research Ethics and consider plagiarism as a crime done to the original author. So, the authors are advised to follow academic ethics with respect to acknowledgment of quotations from other scholarly works. The Publisher & Editors will not be held responsible for any lapse of the provider regarding plagiarism in their manuscripts. The submissions must be original, must accompany the declaration form stating the research paper as an original work, and has not been published elsewhere for any academic or research purpose. The contributor will be liable for such lapses on any legal issues and publication ethics. **Contact:** president@pandianeducationaltrust.com for submission and other information. For Institutional Subscription contact the publisher.

Message from the Editor-in-Chief

Pandian Journal of Women's Studies is a Peer Reviewed Journal which is committed to academic research, welcomes academicians, scholars and students all over the world who to advance their status of academic career and society by their scholarly ideas in the field of Women Studies. Research is to establish, substantiate facts, restate previous works and to resolve issues. An active venture to endow cogent approach to these types for educational reformations through academic research has become the central intent of the journal to bring down scholarly articles to the academic world. I am happy to bring Volume 5, Issue 2, November 2025 to the academic community.

Publisher Contact:

Maheswari Darmalingam

Maheswari Publishers, (The publishing unit of PANDIAN EDUCATIONAL TRUST- TN32D0026797)

3/350, Veterinary Hospital Back Side,

Virudhunagar- 626001, Tamil Nadu, India.

Mobile: +91 8526769556,

email: president@pandianeducationaltrust.com

Copyright © 2025 – Authors'

Pandian Journal of Women's Studies 2583-715X is an Open Access journal and the Pdf copy can be reused within the terms of the CC BY license creativecommons.org/licenses/by/4.0/. Think before you print so that you can save trees and environment.

Contents / பொருளடக்கம்

வ.எண் S.No.	தலைப்பு / பெயர் Title / Author Name	ப.எண் P.No.
1.	<p>ஆ. சிவசுப்ரமணியனின் நூலில் ஆணவக் கொலை அம்மன்கள் Honor Killing Goddesses in A.Sivasubramaniam's Work</p> <p style="text-align: right;">வி. சித்ரா / V. Chitra</p> <p style="text-align: center;">முனைவர் சு. மேரி சுபா செல்வராணி / Dr. S. Mary Suba Selvarani</p>	1-9
2.	<p>சங்க இலக்கியங்களில் விளிம்பு நிலை மகளிர் Marginalized Women in Sangam Literature</p> <p style="text-align: center;">திருமதி. கோ. நாக புஷ்பம் / Mrs. G. Nagapushpam</p> <p style="text-align: center;">முனைவர் பொ. திராவிடமணி / Dr. P. Thiravidamani</p>	10-20
3.	<p>Real Themes, Muffled Voices, Hidden Histories and Impact of South Asian Women Writers</p> <p style="text-align: right;">Dr. C. Chellappan</p>	21-26
4.	<p>Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment of Women Employees and Students in Higher Educational Institutions and Sexual Harassment Prevention Week</p> <p style="text-align: right;">Dr. D. Maheswari</p>	27-32
5.	<p>Spectacularising Resistance: Zanele Muholi and Beyoncé Knowles-Carter Address GBV</p> <p style="text-align: right;">Tanya Pretorius</p> <p style="text-align: center;">Dr. Kameshwaran Envernathan Govender Prof. Nalini Moodley</p>	33-44

Honor Killing Goddesses in A.Sivasubramaniam's Work

V. Chitra, Tamil Ph.D. Research Scholar, Reg. No.: 23212014022003, A.P.C. Mahalaxmi College for Women, Thoothukudi, Affiliated to Manonmaniam Sundranar University, Thirunelveli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-9047-9380>

S. Mary Suba Selvarani, Assistant Professor of Tamil, A.P.C. Mahalaxmi College for Women, Thoothukudi, Affiliated to Manonmaniam Sundranar University, Thirunelveli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5672-8875>

DOI: 10.5281/zenodo.19634781

Abstract

A woman possesses the power to create other lives. If she wills it, she can both create and destroy. Women are the eyes of the nation. However, many men murder women for the sake of prestige and family honour. These murders predominantly occur during inter-caste marriages and for the sake of family honour. Afterwards, they torment people as spirits. To protect themselves from these spirits, people worship the deceased by erecting memorial stones (nadukal) or building temples in their memory. Those who defy caste boundaries to fall in love and marry, particularly women, are murdered. A. Sivasubramaniam has detailed this practice of worshipping such murdered women as female deities in his book, "Aanava Kolai Ammangal" (Honour Killing Goddesses). Many researchers on folk studies have proved that the background of the widespread worship of minor and folk deities in Southern Tamil Nadu has been after the brutal murder or an honour killing that lies concealed beneath. These atrocities are not mere myths; they are the bloodstains of a caste-based society. It is wise to treat women as fellow human beings. While they are alive, respecting their emotions, personal choices, and equal rights is the true moral code rather than deifying and venerating women after their death, in a civilised society. This article is structured to analyse the events underlying the deification of women subjected to honour killings, as explored in the works of A. Sivasubramaniam.

Keywords: Honor Killing, Goddesses, A.Sivasubramaniam, *Aanava Kolai Saamikalum Perumitha Kolai Ammankalum*.

References

- [1] Vasugi, U. *Pennniyam Pesalaam Vaanga*. Bharathi Puthakalayam, Chennai-600015.
- [2] Alli, M. *Indhiya Pengalin Munnnetram*. Angayarkanni Pathippagam, Madurai, 1993.
- [3] Bharathiyar. *Bharathiyar Kavithaigal*. Sri Indhu Publications, Chennai, 1992.
- [4] Bharathidasan. *Kavithai Thoguthi 2*. Paari Nilayam, Chennai, 1997.
- [5] Thiru. Vi. Kalyanasundaranar. *Pennin Perumai Allathu Vaazhkkai Thunai*. Paavai Publications, Chennai, 600001.
- [6] Tamilaruvi Manian. *Oorukku Nalladhu Solven*. Vikatan Praturam, Chennai, 2005.
- [7] Ravikumar. *Dalit Kalai Ilakkiyam Arasiyal*. Vidiyal Pathippagam, Coimbatore, 1996.
- [8] Baluchamy, Na. *Vaazhviyal Kalanjyam*. Tamil University, Thanjavur, 1986.
- [9] Aranga Murugaiyan. *Saathiyam*. Ilakkiya Pathippagam, Puducherry, 1972.
- [10] Sivasubramanian, A. *Aanavak Kolai Saamigalum Perumithak Kolai Ammanagalum*. Kalachuvadu, Nagercoil-629001.

Author Contribution Statement: NIL

Author Acknowledgement: Nil

பாண்டியன் மகளிர் ஆய்வு இதழ்
மதிப்பாய்வு செய்யப்படும் இதழ்

Volume 5, Issue 2, November 2025

E-ISSN: 2583-715X

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under [Creative Commons Attribution4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) International License.

ஆ. சிவசுப்ரமணியனின் நூலில் ஆணவக் கொலை அம்மன்கள்

வி. சித்ரா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், பதிவு எண்: 23212014022003, தமிழ்த்துறை,
ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி, தூத்துக்குடி, மனோன்மணியம்
சுந்தரனார் பல்கலைக் கழக இணைவுப் பெற்றது, திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-9047-9380>

முனைவர் சு. மேரி சுபா செல்வராணி, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி, தூத்துக்குடி, மனோன்மணியம்
சுந்தரனார் பல்கலைக் கழக இணைவுப் பெற்றது, திருநெல்வேலி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5672-8875>

DOI: 10.5281/zenodo.19634781

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பிற உயிர்களைப் படைக்கும் ஆற்றல் கொண்டவள் பெண். அவள் நினைத்தால் ஆக்கவும் முடியும், அழிக்கவும் முடியும். பெண்கள் நாட்டில் கண்கள் என்று கூறுவர். ஆனால் பெண்ணை பலர் கௌரவத்திற்காகவும், குடும்ப மானத்திற்காகவும் கொலை செய்கின்றனர். கொலைகள் பெரும்பாலும் சாதி விட்டு சாதி திருமணம் நடக்கும்போதும், குடும்ப கௌரவத்திற்காகவும் நடக்கிறது. பின்பு அவர்கள் ஆவிகளாக மக்களை துன்புறுத்துகிறார்கள். ஆவிகளிடமிருந்து தங்களை காத்துக்கொள்ள இறந்தவர்களின் நினைவாக நடுகல் நாட்டியோ, கோயில் எழுப்பியோ வழிபடுகிறார்கள். சாதி மீறிக் காதலித்து திருமணம் செய்தவர்களை, குறிப்பாகப் பெண்களைக் கொலை செய்கிறார்கள். அப்படிக் கொலை செய்த பெண்ணை, பெண் தெய்வங்களாக வழிபடும்முறை பற்றி ஆ.சிவசுப்ரமணியன் ஆணவக் கொலை அம்மன்கள் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தென் தமிழகத்தில் பரவலாகக் காணப்படும் பல சிறுதெய்வ மற்றும் நாட்டார் தெய்வ வழிபாடுகளின் பின்னணியைத் தோண்டிப் பார்த்தால், அங்கே ஒரு வன்கொலையோ அல்லது ஆணவக் கொலையோ மறைந்திருக்கும் என்பதை நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர்கள் பலரும் நிரூபித்துள்ளனர். வரலாற்று ரீதியாக நடந்துள்ள இந்தக் கொடுரங்கள், வெறும் தொன்மக் கதைகளல்ல; அவை சாதிய சமூகத்தின் ரத்தக்கறைகள். இறந்த பின் பெண்களைத் தெய்வமாக்கிப் போற்றுவதை விட, பெண்கள் உயிருடன் இருக்கும்போது அவர்களைச் சக மனிதர்களாக மதித்து, அவர்களின் உணர்வுகளுக்கும், சுய தேர்வுகளுக்கும், சம உரிமைகளுக்கும் மதிப்பளிப்பதே ஒரு நாகரிகச் சமூகத்தின் உண்மையான அறமாகும். ஆ.சிவசுப்ரமணியன் படைப்பில் ஆணவக் கொலை செய்யப்பட்ட பெண்கள் தெய்வங்களாக ஆக்கப்படுவதன் பின்னணியில் இருக்கும் நிகழ்வுகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்யும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்: ஆணவக் கொலை, அம்மன், ஆ.சிவசுப்ரமணியனின், ஆணவக் கொலைச் சாமிகளும் பெருமிதக் கொலை அம்மன்களும்.

முன்னுரை

தமிழகத்தின் முக்கியமான சமூக விஞ்ஞானிகளுள் ஒருவர் ஆ.சிவசுப்ரமணியன். அவர் நாட்டார் வழக்காற்றியல், வரலாற்றியல் தொடர்பான பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய நூல்களில் பெண்களைப் பற்றி பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார். பெண்களின் சிறந்த பண்பு, தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் தன் பிற்காலத் தலைமுறையினரையும் பேணி வாழ வைப்பது ஆகும். அதனால் தமிழ்ச் சமூகம் பெண்களைத் தெய்வமாகப் போற்றியது. ஆனால் சில மனிதர்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காகவும், குடும்ப மானத்திற்காகவும்,

கௌரவத்திற்காகவும் பண்பாட்டை மீறுபவர்களைக் கொலை செய்கின்றனர். அப்படிக் கொலை செய்யப்பட்டவர்களைப் பற்றி ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆணவக் கொலைகள்

‘ஆணவம்’ என்ற சொல்லுக்குச் ‘செருக்கு’ என்று ஆ.சிவசுப்ரமணியன் தன் நூலின் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். இவ்வகையில் அகந்தை என்ற பொருளையும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆணவம் என்ற சொல் அதிகாரம், பொருள்வளம், பாலினம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாக கொண்டது. இவற்றுடன் சாதிய அடுக்கில் பெற்றுள்ள உயரிய இத்தனையும் பெற்றுள்ளது. அதிகாரம், பொருள்வளம், சாதிய மேலாண்மை தனித்தோ, இணைந்தோ ஆணவக் கொலைக்கு வித்திடுகிறது. கொலையுண்ட மனிதர்களில் சிலர் தெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர்.

சாதி

தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் சாதியின் பங்களிப்பு புறக்கணிக்க இயலாதது. சமூகக் கட்டமைப்பை நிலைநிறுத்தவும் சமூகக் கட்டமைப்புக்கு எதிராகப் போராடவும் சாதி பயன்படுகிறது. “சாதி என்பது பல குலங்களின் தொகுப்பாகும். ஒவ்வொரு குலத்தாரும் தனி வழித்தோன்றலைக் கொண்டவர்கள். அக்குலத்தவருக்கான குருதி உறவு குறிப்பிட்ட சில குலத்தவர்களுடன் பொருந்தாது.” (ரவிக்குமார், தலித் கலை இலக்கியம் அரசியல் ப.141) சாதி மீதான பற்றுதல் சிலருக்கு இரத்தத்திலேயே ஊறி இருக்கும். அவர்கள் சாதிவிட்டு வேறு சாதியிடம் திருமண உறவு வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். “சாதிகள் மக்களை பிறப்பால் வேறுபடுத்துகின்றன. தனிமனிதப் பண்பைத் தவிர்ந்துக் குழுவின் பண்பை அடிப்படையாய் கொண்டிருக்கின்றன.” (நா. பாலுச்சாமி, வாழ்வியற் களஞ்சியம் ப.359) மனிதனை உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்பதை அவன் சாதி தான் முடிவு செய்கிறது.

சாதியின் தோற்றம்

ஒருவரின் சாதி பிறப்பிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இது பிறப்பு வழியாக மட்டுமே மாறாத அடையாளமாக உள்ளது. குறிப்பிட்ட தொழில்களைச் செய்வதற்கான சாதியானது மக்களைப் பிரித்து, பாகுபாடுகளை உருவாக்கியுள்ளது. இந்திய சமூகத்தில் பண்டைய காலத்திலிருந்தே சாதி அமைப்பு இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. சாதி மக்கள் குழுக்கள் செய்யும் தொழில் அடிப்படையில் அமைகிறது. சாதியின் தோற்றம் குறித்து கலைக்களஞ்சியத்தில்,

சமூக வாழ்க்கையில் மொழி, மதம், ஆசாரம், தொழில் பாகுபாடு இயற்கையின் தட்பவெப்பச் சூழ்நிலை, உடலமைப்பு போன்றவற்றாலும் மக்களிடையே பல்வேறு பிரிவினையால் உண்டாயிற்றென்றும் பரம்பரையாக ஒரு தொழிலைச் செய்பவர், மற்ற தொழிலாளரோடு உணவு, மணம் முதலிய தடைகளை அனுட்டித்து வந்தனர். (வாழ்வியற் களஞ்சியம், ப. 359)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு வருணமுறையில்,

நான்காம் வருணமாகிய சூத்திர வர்ணத்து மக்களே தாங்கள் செய்யும் தொழிலுக்கேற்பச் சாதிகளாகப் பெருகினார் என்பதால் வர்ண அமைப்பு முறையே சாதியினுடைய தோற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம். (அரங்க மு.முருகையன், சாதியம், பக்.4, 5)

என்று சாதியம் என்ற நூலில் மு.முருகையன் பதிவு செய்துள்ளார்.

சாதி வரலாறு

மனிதன் தொடக்கத்தில் காடுகளிலும், மலைகளிலும், குகைகளிலும் நாடோடியாக வாழ்ந்து வந்தான். இயற்கை மற்றும் விலங்கினங்களின் இடையூறுகளிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ளக் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழ முற்பட்டனர். அப்படி குழுவாக வாழ்ந்த மக்களிடம் விவசாயம் செய்யும் முறை தோன்றியது. விவசாயமுறை வளர்ந்து நிலவுடைமைச் சமுதாயம் வளர்ந்தது. இந்த வகையில் ஒரே வகையான பழக்கவழக்கங்களையும், தொழில்களையும் கொண்ட குடும்பங்களின் கூட்டுத்தொகுதி சாதி எனப்பட்டது. தொழில்

நிலைமையில் அமைந்த சாதிகள் இலாப நோக்கம் கருதிப் பணத்தை மையமிட்டுச் செயல்படத் தொடங்கியபோது தொழில் இரகசியங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டனர். இந்த ரகசியங்கள் பரம்பரையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டமையோடு, ஒருவர் சம்பாதித்த சொத்துகளும் அடுத்த தலைமுறைக்குச் சென்றது. பல குழுக்களாகப் பல தொழில்களைச் செய்து வாழ்ந்து வந்தாலும் அம்மக்களிடம் தொழில் ரீதியான ஏற்றத்தாழ்வுகள் கற்பிக்கப்படவில்லை. பண்பாட்டுக் கலப்பால் தொழில் பிரிவுகள் மெல்லச் சாதிப்பிரிவுகளாக வளர்ச்சியுற்றன. மேலும், இனக்குழு மக்களைச் சாதிகளாகப் பிரித்து வருணாசிரம தர்மத்தைப் புகுத்திப் பிராமணர்கள் அம்மக்களிடம் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கற்பித்தனர் என்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

சாதி மீறிய காதல்

சாதிய அமைப்பு முறை வகுத்துள்ள இறுக்கமான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுள் தலையாயக் கட்டுப்பாடு, சாதிக்குள் நடக்க வேண்டிய மண உறவாகும். இருப்பினும் இதை மீறிய காதலும் உடன்போக்கும் அவ்வப்போது நிகழ்கின்றன. இதனால் கொலைகள் நடக்கின்றன. கொலையில் பெண்ணின் தந்தை அல்லது பெண்ணின் சாதியினர் கொலை செய்யத் தூண்டியவர்களாகவும், கொலைச் செயலைச் செய்தோர் அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வோராகவும் இருப்பர். கொலை நிகழ்வுக்குப் பின் கொலையுண்டோரின் ஆவி குறித்த அச்சத்தின் காரணமாக அவர்களை வழிபடுகின்றனர். தமிழகத்தில் வழக்கில் உள்ள பெண் தெய்வங்களின் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் சாதி மீறிக் காதலித்தமைக்காகக் கொலை செய்யப்பட்டோர் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

கொலையில் உதித்த தெய்வங்கள்

மனித வாழ்வில் இறப்பு என்பது நிச்சயமான ஒன்று. ஆனால் இந்த இறப்பு ஒரு மனிதனுக்கு எவ்வாறு வருகிறது என்பதைப் பொறுத்து இறந்தவர் அடையாளம் காணப்படலாம், மறக்கடிப்படலாம் அல்லது அவர் தெய்வமாக்கப்படலாம். சமயத்தின் அடிப்படையில் இறப்பைப் பார்க்கும்போது ஒரு மனிதன் இறந்த பின்பு இறந்தோர் வழிபாடு நடத்தப்படுகிறது. மக்கள் இறந்தோர் வழிபாட்டை பாதுகாப்பு மற்றும் அச்சத்தின் காரணங்களுக்காக வழிபடுகின்றனர்.

கொலையில் உதித்த தெய்வங்கள் யாவும் அடிப்படையில் உண்மையில் மனிதர்களே. மனிதர்கள் சிலர் தெய்வமாக்கப்படுவதற்கு அவர்கள் கொலையுண்டதே அடிப்படைக் காரணம். கொலைக்கு ஆளாவதற்கான காரணங்களுள் ஒன்று சாதி மீறி காதலித்தலாகும். கௌரவக்கொலை என்று ஊடகங்களிலும், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளிலும் இன்று இடம்பெறும் கொலைச் செயலுக்கு அடிப்படைக் காரணம் சாதி மீறிய காதல்தான். சாதி மீறிக் காதலித்துக் கொலைக்கு ஆளான இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும் தெய்வங்களாக நிலைபெற்றுள்ளனர்.

கொலைப்பட்டு இறப்பவர்கள் இறைவனிடம் வரம்பெற்றுப் பழிவாங்கும் குணத்துடன் செயல்படும் தன்மை கொண்டவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இந்தத் தன்மையே இவர்களைத் தெய்வத் தன்மையின் அடையாளமாக்குகிறது. இவர்கள் வரம் வாங்குவதே தங்களைக் கொன்றவர்களைப் பழிவாங்குவதற்குத் தான் என்பது மக்களின் நம்பிக்கை. (ஆ. சிவசுப்ரமணியன், ப.18)

கொலையுண்டோரைத் தெய்வமாக்கி வழிபடல் என்பது தமிழக நாட்டார் சமயத்தில் ஒரு முக்கிய வழிபாட்டுக் கூறாகும். இவ்வழிபாட்டில் கொலைக்குக் காரணமானவர்களே முக்கியப் பங்கு வகிப்பர்.

வழிபாடு

இறை என்பது தெய்வம் அல்லது கடவுள் எனப்படும். மக்கள் முதலில் நெருப்பு, மழை, சூரியன், சந்திரன் போன்ற இயற்கை சக்திகளை வணங்கினர். முதலில் தெய்வத்திடம் பயம் கொண்டு நேர்த்திக் கடன்களைச் செய்தனர். நாளடைவில் தெய்வம் தங்களைப் பாதுகாக்கும்,

துணை செய்யும் என்ற எண்ணங்கள் மேலோங்கின. பண்டையத் தமிழரின் இறை நம்பிக்கையை,

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமலை உலகமும் (தொல் அகத்திணையியல் நூ. 951)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

நாள் செல்லச் செல்ல அச்சம் என்பது நீங்கி இறையருள் தங்களுக்குக் கிடைக்கவும், தம் வேண்டுகோளைப் பக்தியுடன் மனமுருகிச் சொல்லவும், வழிபாடு, பிரார்த்தனை போன்றவற்றில் மக்கள் ஈடுபடலாயினர். உலக உயிர்களைக் காக்கும் முழுமுதற் பொருளாம் இறைவனை முழுமையாகத் துதித்தால் குறைவற்ற செல்வத்தைப் பெற்று, நெடுங்காலம் மகிழ்வுடன் வாழலாம் என்று நம்பினர்.

வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறா (தொல்: செய்யுளியல் நூ.1367)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவால் புலப்படும்.

இறைவனைப் போற்றுவதற்கு மனிதன் மேற்கொள்ளும் செயல்முறை வழிபாடாகும். வழிபாடு இறைவனுக்கு மனிதனுக்கு இடையே ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. தெய்வங்களுக்கு பக்தியுடன் செய்யப்படும் அனைத்து செயல்களும் வழிபாட்டில் அடங்கும். வழிபாடு மக்கள் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட ஒன்றாகும். மக்கள் தங்களை தீய சக்திகளிடமிருந்து காத்துக்கொள்ள தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர். இறை வழிபாடு மக்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. “மனிதன் புனிதமான பொருள் மீது கொள்ளும் நம்பிக்கை வழிபாடு ஆகும். இந்த நம்பிக்கை மனித சமுதாயத்தை ஒன்றுபடுத்தி ஓர் இடத்தில் வழிபாடு செய்யத் தூண்டுகிறது. (தமிழருவி மணியன், ஊருக்கு நல்லது செய்வேன், ப. 42) என சமுதாய ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையாக வழிபாடு அமைகிறது என்பர் தமிழருவி மணியன். “வினையின் தொடக்கத்தில் இடையூறு வராமையே கருதியும் இடையில் வந்த இடையூறு நீங்குவது கருதியும், முடிவில் வினைப்பயன் நல்கும் இன்பம் குறித்தும் வழிபாடு நடைபெறுகிறது. (ஒளவை, துரைச்சாமிபிள்ளை பழந்தமிழர் சமயம், ப. 99, 100) என மக்கள் வழிபாடு செய்வதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறார் ஒளவை துரைச்சாமிபிள்ளை.

பெண்

பெண்ணுக்கு இணை பெண் தான். ஆனால் பெண் பிறரைச் சார்ந்து வாழும் நிலையில் இருக்கிறாள். பிறந்தது முதல் தாய்தந்தைக்கும், மணமான பின் கணவனுக்கும், முதிர்ந்த வயதில் தன் மக்களையும் சார்ந்து வாழ்பவள். பெண் என்பவள்,

காட்டுமிராண்டிக் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும், வளர்ச்சியடைந்த காலத்திலும், ஒரு சுதந்திரமான பாத்திரத்தை வகித்தது மட்டுமல்லாமல் மரியாதைக்குரிய நிலையிலும் இருந்திருக்கிறார்கள்” (உ.வாசுகி, பெண்ணியம் பேசலாம் வாங்க, ப. 20)

என்பார் எங்கெல்ஸ். “பெண் என்றால் எனக்குச் சக்தியின் ஊற்று. வெற்றியின் சிகரத்தை எட்டுவதற்கு ஒரு உந்துகோல்.” (செல்வி. எம். அல்லி, இந்திய பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கு நேரு ஆற்றிய தொண்டு, ப.7) என்கிறார் நேரு. பாரதியார்,

பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா
பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடுவோமடா
அன்பு வாழ்கென் றமைதியில் ஆடுவோம்

தண்மை இன்பம்நற் புண்ணியஞ் சேர்ந்தன
தாயின் பெயரும் சதியென்ற நாமமும்
ஆசைக் காதலைக் கைகொட்டி வாழ்த்துவோம்
துன்பந்தீர்வது பெண்மையி னாலடா (பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள் ப.206)
என்று பெண்மையைப் போற்றிப் பாடுகிறார். பெண் இல்லை என்றால் இவ்வுலகம் இல்லை என்பதை,

வண்மை உயர்வு மனிதர் நலமெல்லாம்
பெண்மையினால் உண்டென்று பேசுவந்த பெண்ணழகே (பாரதிதாசன்.
பெண்குழந்தைகள் தாலாட்டு, ப.127)
என்று பெண் குழந்தைக்குத் தாலாட்டுப் பாடுகிறார் பாரதிதாசன். பெண்மையை அழகாகவும், நுண்மையாகவும், தெய்வமாகவும், போற்றும் திரு.வி.க, “அடக்கம், பொறுமை, தியாகம், பரநலம், இரக்கம், அழகு, ஒப்புரவு, தொண்டு முதலியன அமைந்த ஒன்று பெண்மை எனப்படும்.” (திரு.வி.க. பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத்துணை ப.14) எனப் பெண்மைக்கு விளக்கம் தருகிறார்.

பெண் போற்றத் தகுந்தவர்கள்
அவளது குண நலன்களால்
பெண் அழகானவள்
அவளது கனிவால்
பெண் புத்திசாலி
அவளது சாதுரியத்தால்
பெண் தெய்வம்
அவளது பெண்மையால் மட்டுமே (மங்கையர் மலர், ஏப்ரல் 2000, ப.68)
என கல்யாணி ஜகந்நாதன் பெண்மையைப் போற்றுகிறார்.

காலம் காலமாகப் போற்றப்பட்டு வரும் பெண், அன்பு, அடக்கம், அமைதி, அறிவு, அழகு ஆகிய பண்புகளின் கலவையாகத் திகழ்கிறாள். இவள் மரியாதைக்கு உரியவளாகவும், எல்லா உரிமையும், சுதந்திரமும் நிறைந்தவளாகவும் திகழ்ந்தால் குடும்பத்தினரின் தலையெழுத்து சீராக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. பெண் என்பவள் கலாச்சாரத்தைக் காக்க இன்பமும் நலனும் நல்கி சக்தியளிக்கும் ஒரு பெரும் தெய்வமாகத் திகழ்கிறாள் என்றால் அது மிகையாகாது.

பெண் தெய்வங்களின் தோற்றம்
பெண்கள் தெய்வநிலை எய்தும் முன்னர் ஒரு தந்தையின் மகளாக வாழ்ந்தவர்கள் தாம். மகளின் உயிரா, குடியின் மானமா என்ற முடிவை எடுப்பதில் பெண்ணின் உயிரை விடக் குலமானமே பெரிது என்ற முடிவுக்கு ஒரு தந்தை வருகிறார். இதன் அடிப்படையில் இக்கொலையின் நோக்கம் பெருமித உணர்வே என்பதில் ஐயமில்லை.

குலம் அல்லது குடும்பத்தின் மானம் பெண்ணுடன் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதியதனால் குல மானத்தைக் காக்கப் பெண்ணைக் கொலை செய்யத் தயங்குவது கிடையாது.

மாடத்தியம்மன்
கொடூரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டவர்களின் ஆவி பழிவாங்கும் தன்மையில் செயல்படுமென்ற நம்பிக்கை இன்றும் தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிறது. கணவனைப் பிரிந்து வாழும் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த போலி மரபுகளை மீறியதாகப் பொய்க்குற்றம் சாட்டப்பட்டு அதற்குப் பலியான ஓர் அபலைப் பெண்ணின் சோகக்கதையே மாடத்தியம்மன் கதையாகும்.

திருச்செந்தூர்லிருந்து சாத்தான்குளம் செல்லும் வழியில் உள்ள ஊர் பன்னம்பாறை. இங்கு முருகையாப் பாண்டியன் மற்றும் பேச்சியம்மாள் என்பவர்களுக்கு மகளாகப் பிறந்தவள்

மாடத்தி. இவளுக்கு ஏழு அண்ணன்மார்கள். பருவமடைந்த பின்பு பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். அவளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தையும், ஆண் குழந்தையும் பிறந்தது. கணவனிடம் சிறு சண்டையிட்டுப் பிறந்த வீட்டிற்கு வருகிறாள். கணவன் வந்து தன்னை அழைத்துச் செல்வான் என்று நினைத்து அதிக நாட்கள் தங்கிவிடுகிறாள். திருவிழாவிற் குச் சென்ற இடத்தில் பிள்ளைகளை இராட்டினத்தில் அமர்ந்து சுற்றவிட்டு மாடத்தி அருகில் நின்று பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். ஆனால் அவளும் இராட்டினத்தில் சுற்றினாள் என்று தவறாக நினைத்து அவளைக் கொலைச் செய்தான் அண்ணன் கருவாய்ப்பாண்டியன். பின்பு மாடத்தியைக் கொலை செய்த இடத்தில் கோயில் எழுப்பி வழிபட்டனர். கணவனைப் பிரிந்து, பிறந்த வீட்டோடு இருக்கின்ற மாடத்தி பிற பெண்களைப் போல் சமூகத்தில் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்கிறாள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகக் கொலை செய்யப்படுகிறாள்.

மாடத்தி ராட்டினம் சுற்றியதால் குடும்ப மானம் அழிந்து போனதாக கருவாய்ப்பாண்டியன் கருதியதால் அதை மீட்கும் ஒரே வழியாக மாடத்தியைக் கொலை செய்தான். (ஆ. சிவசுப்ரமணியன், ஆணவக் கொலைச் சாமிகளும் பெருமிதக் கொலை அம்மன்களும் ப.76)

மாடத்தி உண்மையில் சமூக மரபை மீறாவிட்டாலும், மரபு மீறியதாகக் கூறப்பட்ட பொய்ச்செய்தியானது அவள் உயிரைப் பறித்தது. கணவனுடன் வாழ்வதுதான் பெண் ஒருத்தியின் வாழ்வை முழுமையாகவும், மதிப்புடையதாகவும் ஆகும் என்பது தமிழ்ச் சமூகத்தில் தொடர்ந்து நிலவிவரும் ஒரு கருத்தாகும். கணவனுடன் வாழாது பிரிந்து வாழும் பெண்ணிற்கு 'வாழாவெட்டி' என்ற பட்டமும் உண்டு. கணவனுடன் கோபித்துக்கொண்டு வந்த மாடத்தியை அவள் கணவனுடன் சேர்த்துவைக்க அவள் அண்ணன்கள் முயற்சி எதுவும் எடுக்கவில்லை. அவளை அழைத்து வர அவள் கணவனும் முயலவில்லை.

திருவிழாக் கூட்டத்தில் குழந்தைகளுடன் சிறிது நேரம் தனியாகச் சென்று வந்தாள். அப்போது அவள் ராட்டினம் சுற்றியிருப்பாள் என்ற முடிவுக்கு வந்த அவன் அண்ணன், தங்கையின் செயல் குடும்பத்தின் மானம் மரியாதையையும் தனது ஆளுமையையும் பாதித்துவிட்டதாக அவன் உறுதியாக நம்பினான். இழந்துபோனதாக அவன் கருதிய குல மானத்தையும் தன் ஆளுமையையும் மீட்டெடுக்கும் வழிமுறையாக அவன் மாடத்தியைக் கொலை செய்தான். "கணவனைப் பிரிந்து வாழும் பெண் பிற ஆடவனின் கண்ணுக்கு விருந்தாகிவிடக் கூடாது என்பதும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மரபாகும்." (ஆ.சிவசுப்ரமணியன், ஆணவக் கொலைச் சாமிகளும் பெருமிதக் கொலை அம்மன்களும் ப.76) ஆனால் இதனை மீறியதாக எண்ணித்தான் மாடத்தி கொலை செய்யப்படுகிறாள்.

மாடத்தியம்மனை வழிபடுதல்

மாடத்தியைக் கொலை செய்த இடத்திற்கு அருகிலுள்ள கிராமத்தில் பனை ஓலையால் சிறுகோயில் போன்ற அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளனர். அதில் மண்பீடம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பரமன்குறிச்சி என்ற ஊரிலிருந்து திருச்செந்தூருக்குச் செல்லும் சாலையின் வடபுறத்தில் வெறும் பீடத்துடன் கூடிய மாடத்தியம்மன் கோவில் உள்ளது. மாடத்தியம்மன் கோயில் எல்லையிலிருந்து பிடிமண் எடுத்துச்சென்று அம்மனின் சிலையை உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். அம்மன் என்பதால் வழிபாட்டிற்கு முக்கியமான நாளாக செவ்வாய்க்கிழமை அமைகிறது. சித்திரை மாதம் கடைசிச் செவ்வாய் அன்று திருவிழா நடத்தப்படுகிறது. மாடத்திக்குப் பாயாசம் மிகவும் பிடிக்குமென்பதால் பாயாசம் முக்கியப் படையலாக அமைகிறது. ஆடு வெட்டுதலும் நிகழ்கிறது. முளைப்பாரி எடுக்கும் வழக்கமும், பெண் குழந்தைகளுக்கு மாடத்தி என்று பெயரிடும் வழக்கமும் உள்ளது.

முடிவுரை

இறந்தவர்கள் மேலுள்ள பயத்தால் அவர்களுக்குக் கோயில் எழுப்பி வழிபடுகின்றனர். இதனால் அவர்களின் ஆன்மா சாந்தி அடைந்து தெய்வ நிலைக்குச் சென்று விடுவதாக மக்கள்

நம்புகின்றனர். அவர்கள் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் இறந்தார்களோ அந்த நிலையில் தான், அவர்களை நினைவில் கொண்டு வழிபடுகின்றனர். இதில் தெய்வமானவர்கள் பெரும்பாலும் பெண்கள்தான் என்பதும் தெரியவருகிறது.

குறிப்புகள்

- [1] வாசுகி, உ. பெண்ணியம் பேசலாம் வாங்க. பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை – 6000015.
- [2] அல்லி, எம். இந்திய பெண்களின் முன்னேற்றம். அங்கயற்கண்ணி பதிப்பகம், மதுரை, 1993.
- [3] பாரதியார். பாரதியார் கவிதைகள். ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேன்ஸ், சென்னை, 1992.
- [4] பாரதிதாசன். கவிதை தொகுதி 2. பாரி நிலையம், சென்னை, 1997.
- [5] திரு.வி.கல்யாண சுந்தரனார். பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை. பாலை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை – 600001.
- [6] தமிழருவி மணியன். ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன். விகடன் பிரசுரம், சென்னை, 2005.
- [7] ரவிக்குமார். தலித் கலை இலக்கியம் அரசியல். விடியல் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர், 1996.
- [8] பாலுச்சாமி, நா. வாழ்வியற் களஞ்சியம். தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
- [9] அரங்க.முருகையன். சாதியம். இலக்கியா பதிப்பகம், புதுச்சேரி, 1972.
- [10] சிவசுப்ரமணியன், ஆ. ஆணவக் கொலைச் சாமிகளும். பெருமிதக் கொலை அம்மன்களும். காலச்சுவடு, நாகர்கோவில் - 629001.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.

Marginalized Women in Sangam Literature

Mrs. G.Nagapushpam, Ph.D. Research Scholar, Reg. No.: BDU2320632780541, Department of Tamil, Kunthavai Naacchiyaar Government Arts College for Women, Tanjore, Affiliated to Bharathidassn University, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-2198-4380>

Dr. P. Thiravidamani, Associate Professor, Department of Tamil, Kunthavai Naacchiyaar Government Arts College for Women, Tanjore, Affiliated to Bharathidassn University, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-4002-4847>

DOI: 10.5281/zenodo.19634821

Abstract

The marginalised and oppressed people who are ignored by the centres of power and resources of society are identified as marginalised. The primary objective of this study is to re-read the elements and references of their lives recorded in ancient Tamil literature, starting from Tolkappiyam to Sangam literature, by highlighting these marginalised people, who are oppressed at various levels without any discrimination of caste, religion, or class, and to re-read their life stories and references recorded in ancient Tamil literature, starting from Tolkappiyam to Sangam literature. Literature and history are subjected to multifaceted readings by new theories that emerge over time. In this way, marginal studies that emerged in the post-colonial period are very important. Time, place, social environment, and cultural dominance determine marginalised life. In the Indian social structure, women, Dalits, tribals, nomads, agricultural labourers, and illiterate women are considered marginalised. Unlike the upper class, which is the majority in society, the lower class is unable to access resources such as shelter, food, attire and proper education. Against this backdrop, this study, drawing on contemporary critical theories, explores in detail how the social existence of marginalised women is recorded in ancient Tamil literary works.

Keywords: Marginalised Women, Sangam literature, Tamil Society.

References

- [1] Raja, K. *Tolkappiyam: Porulurai Ezhuththathikaram*. Paavai Publications, Chennai, 2007.
- [2] Balaji. *Natrinai*. New Century Book House, Chennai.
- [3] Aravendan, R. *Kurunthogai*. New Century Book House, Chennai.
- [4] Paramasivan, M. *Akananuru*. New Century Book House, Chennai.
- [5] Munees Moorthy, M. *Kalithogai*. New Century Book House, Chennai.
- [6] Selvarasu, A. *Purananuru*. New Century Book House, Chennai.
- [7] Logeswaran, M. *Ainkurunuru*. New Century Book House, Chennai.
- [8] Magizhendhi, R. *Pathitrupathu*. New Century Book House, Chennai.
- [9] Bhaktavachalam Bharathi. *Panpaattu Maanudaviyal*. Meiyappan Pathippagam, Chidambaram.

Author Contribution Statement: NIL

Author Acknowledgement: Nil

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

சங்க இலக்கியங்களில் விளிம்பு நிலை மகளிர்

திருமதி. கோ. நாக புஷ்பம், தமிழ் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், பதிவேண்: BDU2320632780541,
குந்தவை நாச்சியார் அரசினர் மகளிர் கலைக் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-2198-4380>

முனைவர் பொ. திராவிடமணி, இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, குந்தவை நாச்சியார் அரசினர் மகளிர் கலைக்
கல்லூரி, தஞ்சாவூர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-4002-4847>

DOI: 10.5281/zenodo.19634821

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சமூகத்தின் அதிகார மையங்களிலிருந்தும், வளங்களிலிருந்தும் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட அடித்தள மக்களை விளிம்புநிலையினர் என அடையாளப்படுத்தலாம். சாதி, மதம், வர்க்கம் என எவ்விதப் பாகுபாடுகளின்றிப் பல்வேறு நிலைகளில் ஒடுக்கப்படும் இத்தகைய விளிம்புநிலை மக்களில், குறிப்பாக மூன்றாம் பாலினத்தவர் (திருநங்கைகள்) மற்றும் பாலியல் தொழிலாளர்களை 'விளிம்புநிலை மகளிராக' முன்னிறுத்தி, தொல்காப்பியம் தொடங்கி சங்க இலக்கியம் வரையிலான பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள அவர்களது வாழ்வியல் கூறுகளையும் குறிப்புகளையும் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும். இலக்கியங்களும் வரலாறும் காலந்தோறும் தோன்றும் புதிய கோட்பாடுகளால் பன்முக வாசிப்பிற்கு உட்படுத்தப் படுகின்றன. அவ்வகையில், பின்காலனியக் காலகட்டத்தில் உருவான விளிம்புநிலை ஆய்வுகள் மிக முக்கியமானவை. காலம், இடம், சமூகச் சூழல் மற்றும் பண்பாட்டு ஆதிக்கம் ஆகியவையே விளிம்புநிலை வாழ்வியலைத் தீர்மானிக்கின்றன. இந்தியச் சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்கள், தலித்துகள், பழங்குடியினர், நாடோடிகள், விவசாயக் கூலிகள் மற்றும் கல்வியறிவுற்ற மகளிர் ஆகியோர் விளிம்புநிலையினராகக் கருதப்படுகின்றனர். மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருக்கு நேர்மாறாக, சமூகத்தில் பெரும்பான்மையினராக உள்ள இவர்கள் அடிப்படை வளங்களான உணவு, உடை, கல்வி உள்ளிட்டவற்றில் உரிய பங்கினைப் பெற முடியாத நிலையில் உள்ளனர். இத்தகையப் பின்னணியில், தமிழின் தொன்மையான இலக்கியப் படைப்புக்களில் விளிம்புநிலை மகளிரின் சமூக இருப்பு எவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை தற்காலத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளின் துணையுடன் இந்த ஆய்வு விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்: விளிம்பு நிலை மகளிர், சங்க இலக்கியம், தமிழ் சமூகம்..

முன்னுரை

அடித்தள மக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், புறக்கணிக்கப்பட்ட மக்கள் ,என பல்வேறு வார்த்தைகளில் பெயர் சூட்டப்படும் ,மக்களை விளிம்பு என்ற வர்க்கத்தின் கீழ் பிரிக்க முடிகிறது. அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என எந்த பிரிவின் கீழ் இருப்பினும் எக்குலத்தை சார்ந்தவராக இருப்பினும், எந்த மதத்தை சார்ந்தவராக இருப்பினும், அங்கே ஒடுக்கப்படுபவர்களை விளிம்பு நிலையின் கீழ் கொணரப்படுகிறது. இதில் குறிப்பாக மூன்றாம் பாலினம் என்று சொல்லக்கூடிய திருநங்கைகள், மற்றும் பாலியல் தொழில் செய்யும் பாலியல் தொழிலாளர்களை விளிம்பு நிலை மகளிராக எடுத்துக்கொண்டு, பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கிய இலக்கியம் வரை, இவர்களுடைய குறிப்புகளை பதிவு செய்வதே இவ்வாய்வாகும்.

விளிம்பு நிலை குறித்து அறிஞர்கள் கருத்து

ஒவ்வொரு கால கட்டத்தில் தோன்றும் அறிவுலகக் கோட்பாடுகள் சமூகத்தினை மாற்றம் பெறச்செய்கின்றன. இலக்கியமும் வரலாறும் இக்கோட்பாடுகளினால் புதிய பரிணாமம் பெறுகின்றன. எனவே, இலக்கியம் காலம்தோறும் பன்முக வாசிப்புக்கு ஆளாவதும் வரலாறும் அத்தகைய மாற்றத்தினை எதிர் கொள்வதும் இயல்பானதாகும். இன்றைய நவீன உலகில் விளிம்பு நிலை ஆய்வின் வருகை பின்காலனிய கால கட்டத்தில் துவங்குகிறது எனலாம். சமூகத்தின் ஓரத்தில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட சாதிக் குழுக்களாக அவற்றை இனம் காண்கிறார் ஹோமி பாபா எனும் பின் - காலனியத் திறனாய்வாளர். ஆனால் 'காயத்ரி ஸ்பிவாக்' பண்பாட்டு மேலாண்மை குறித்த சொல்லாடல்களை முன்வைக்கிறார். இந்தியாவில் விளிம்புநிலை ஆய்வின் தொடக்கப்புள்ளியாக 1982 - இல் 'ரணஜித் குகா' அவர்களால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட 'Subaltern Studies' எனும் இதழ் அமைகிறது. இது இந்திய வரலாற்றை எழுதிய வரலாற்று ஆசிரியர்களையும் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரையும் கடுமையாக உள்ளிட்டவர்களை மையப்படுத்தியது. வரலாற்றினை மீள் ஆய்வு செய்தது. புதிய நோக்கில் வரலாற்றெழுதியல் முறையினைக் கொண்டு வந்தது. அடித்தள மக்கள் ஆய்வு குறித்த ஆய்வுகளும் விவாதங்களும் தொடர்ந்தன. விளிம்பு நிலை மக்கள் எனப்படும் 'Subaltern' எனும் தொடருக்கு மார்க்சியத்தின் அடிப்படையில் சமூக, அரசியல், நிலவியல், பண்பாட்டு மேலாண்மை ஆகிய அதிகார மையத்தில் இருந்து விலகியுள்ள அல்லது விலக்கப்பட்டு தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்த உழைக்கும் மக்கள் திரளின் கூட்டம் என்பதாக அந்தோணி குரோம்சி (1891 - 1937) எனும் இத்தாலி நாட்டு மார்க்சிய அறிஞர் வரையறைப்படுத்துகிறார். இருப்பினும் காலம், இடம், சமூகச்சூழல், பண்பாட்டு, ஆதிக்கம் ஆகியவை சமூகத்தின் விளிம்புநிலை வாழ்வினைத் தீர்மானிக்கின்றன. இந்தியச்சூழலில் பெண்கள், தலித்துகள், மலைவாழ்மக்கள், விவசாயக்கூலிகள், நாடோடி மக்கள், கல்வி கற்கவியலாத மகளிர் எனக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் மேட்டிமைக்குழுவிற்ரு நேர்மாறாக எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களாகவும் சமூக வளங்களில் உரிய பங்கு பெற முடியாதவர்களாகவும் குறைந்த அளவு உணவு, உடை, கல்வி பெற்று வாழும் மக்கள் பிரிவினராக உள்ளனர் எனலாம். விளிம்பு நிலை மக்கள் என்பதற்கு சாதி, செய்யும் தொழில், அரசியல் அதிகாரம், சமூக மேட்டிமை, பொருளியல் நிலை, பண்பாட்டு ஆளுமை ஆகியவற்றுள் ஒன்றோ அல்லது அனைத்து நிலையிலும் தாழ்ந்திருக்கும் அல்லது சமூக கட்டுமானத்தின் ஓரத்தில் இருக்கும் மக்கள் என வரையறை செய்கிறார் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன். (2002 : 50)

தொல்காப்பியம்

இலக்கண இலக்கியங்களில் விளிம்பு என்ற வார்த்தை நேரடியாக பயன்படுத்தவில்லை இருப்பினும், அக்காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த அடித்தள மக்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின், சமூக நிலைகள் தொழிலை அடிப்படையாக வைத்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது. தமிழ் இலக்கணத்தில் பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் பேடி, (திருநங்கை) பரத்தமை இருவரையும் விளிம்பு நிலை மகளிராக கருதப்படுகிறது.

பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்

ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலை கிளவியும் (தொல்காப்பியம், பொருளுரை எழுத்ததிகாரம், 487)

பெண்ணின் தோற்றத்தைக் கொண்ட ஆணின் குண நலனங்களையும், ஆணின் தோற்றத்தை கொண்ட பெண்ணின் குண நலனங்களையும் கொண்டவர்களை குறிக்கிறது, அதாவது திருநங்கை மட்டும் கிடையாது திருநம்பியை பற்றிய கருத்துகளும் இடம்பெறுகிறது.

ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி

ஆண்மை அறிசொற்கு ஆகிடன் இன்றே. (தொல்காப்பியம், பொருளுரை எழுத்ததிகாரம், 495)

ஆண்உருவத்துடன் இருந்து பெண் தன்மையை உடைய பேடிஆண் பாலாக ஏற்கப்படமாட்டாது. பெண்ணாக கொள்ளப்படும் பேடி வந்தாள், என்று கூறவேண்டும், உருவத்தில் ஆணாக இருந்தாலும் அவர் ஆண்பாலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டார் உளவியல் ரீதியாக பெண்ணாக இருப்பதால் பெண்ணாகவே கருதப்படுகிறார், என்று தொல்காப்பியர் என் இந்நூற்பாவில் சுட்டுகிறார். தொல்காப்பியத்தில் திருநங்கைகள் குறித்தகருத்துகள் அக்காலத்தில் இருந்தபாலின தன்மையையும் திருநங்கைகள் பற்றிய புரிதலும் இடம்பெறுகிறது. இதன் மூலம் காலங்காலமாக திருநங்கைகள் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெறுவதை அறிய முடிகிறது.

பரத்தமை

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே பரத்தமைதோன்றியிருக்கக்கூடும்.பரத்தையர் என்பவர் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பத்தையும் பொருளையும் விரும்பி ஒருவரிடம் செல்லும் பெண்கள் ஆவார். இவர்கள் ஒருவரிடத்தும் தங்காத் தன்மை உடையவர்கள். தமிழ் சமூகத்தில் விருப்பு வெறுப்பின்றி, பணத்திற்காகவோ, பொருளுக்காகவோ, உடலுறவு கொள்ளுகின்ற செயலை பரத்தமை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பரத்தையர்கள் பல ஆண்களுக்கு பொதுவாக இருப்பதால் பொது மகளிர் என்றும், திருமணம் செய்யாத காரணத்தினால் வரவின் மகளிர் என்றும், பொருளை மட்டும் நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதால் பொருட் பெண்டிர் என்றும், இறைவனுக்கு அடியவர் ஆகி சேவை செய்வதால் தேவரடியாள் என்றும், தன் பெண்மையை விலைக்கு விற்பதால் விலை மகள் என்றும், இவ்வாறு பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தில் பரத்தமை

பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்

நீ தகன்று உரையார் என்மனார் புலவர்

பரத்தையர் பிரிந்த காலையான. (தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரக் கற்பியல், 46)

பூப்பு என்பது பெண்ணுக்குரிய மாதவிடாய்காலம்மாதவிடாய் தோன்றி மூன்று நாள் கழித்த பின்பு,அன்றிலிருந்துபனிரெண்டுநாளும் தலைவன் தலைவியை, விட்டு நீங்க மாட்டான். தலைவி மாதவிடாய் காலத்திற்கு முன்பு தலைவன் பரத்தையோடு கூடியிருந்தான் என்ற தகவல் மற்றும் பெண்களுக்கான குழந்தை பெற்றுக்கான காலம் என்ற அறிவியல் முறையும் இதிலிருந்து புலப்படுகிறது.

பரத்தை பிரிவு

பரத்தை வாயில் நால்வருக்கும் உரித்தே

நிலந்திரிபினஃறது என்மனார் புலவர் (தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சூத்திரம் 220)

பரத்தையர் பிரிவு என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், என்ற நான்கு நிலத்தவருக்கு உரியது என்கிறது தொல்காப்பியம்.

தலைவி பரத்தமையை ஏற்றல்

கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தமை ஏத்தினும்

உள்ளத்து ஊடல் உண்டு என மொழிப. (தொல்காப்பிய பொருளியல், 229)

திருமணத்திற்கு பிந்தைய காலகட்டத்தில் அதாவது கற்பு வாழ்கை என்று கருதப்படும், காலத்தில் தலைவி உலக இயல்பினை கருதி தலைவனுடைய புறத்தொழுக்கத்திற்கு உடன்படுகிறாள், இருப்பினும் தலைவியின் உள்ளத்தில் ஊடல் நிகழ்கிறது. இதன் மூலம் பரத்தமை என்பது உலக இயல்பாக கருதப்பட்டுள்ளது.மனதளவில் தலைவி பரத்தமையை ஏற்றுக்கொள்கிறாள் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

பரத்தையர் படும் துன்பத்தை தலைவி உணர்ந்திருப்பது

தம் உறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும்

மெய்மையாக அவர்வயின் உணர்ந்தும்

தலைத்தாட் கழறல் தம் எதிர்ப்பொழுது இன்றே

**மலிதலும் ஊடலும் அவை அலங்கடையே (தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
பொருளியல், சூத்திரம்-38)**

தலைவனால் பரத்தைப் பட்ட துன்பத்தை தலைவியிடம் கூறியிருப்பால், பரத்தையின் துன்பநிலையை தலைவி உணர்ந்து வைத்திருப்பாள் இருப்பினும் தலைவன் நேரில் வரும்பொழுது அது பற்றி எதுவும் பேச மாட்டாள். இதன்மூலம் தலைவியும் பரத்தையும் பேசியிருக்கின்றனர், தலைவனால் பரத்தையும் துன்பப்பாடுகிறாள், தலைவிக்கு விதிக்கப்பட்ட ,கட்டுப்பாடுகளும் நிபந்தனைகளும் பரத்தைக்கும் விதிதிருக்கிறாள் என்பது இதன் மூலம் புலப்படுகிறது. இவ்வாறாக பரத்தை குறித்த தகவல்கள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறுகிறது அது மட்டுமின்றி, என் மனார் புலவர், என்ற வரிகளில் இருந்து தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் பரத்தமை என்பது பொதுவாக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக அமைந்துள்ளது என்பதை உணர முடிகிறது.

அகநானூற்றில் திருநங்கை பாரத்தை பற்றிய செய்தி

என் எனப்படும்கொல் தோழி! நல் மகிழ்ப்

பேடிப் பெண் கொண்டு ஆடுகை கடுப்ப... (அகநானூறு, பாடல் எண். 206)

தலைவன் பரத்தையோடு கூடி விட்டு வந்திருக்கிறான் கோவத்தின் உச்சத்தில் இருந்த தலைவி பேடி பெண் கொண்டு என்று சொல்லி தலைவனை திட்டி உரைக்கிறாள். அதாவது இழிவான சொல்லாக பேடி என்ற வார்த்தை இருந்திருக்கிறது. எனவே, அகநானூற்றில் திருநங்கை பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும், பாரத்தை பற்றிய பதிவுகளும் உளவியல் மாற்றத்தால் மூன்றாம் பாலினமாக இருக்கும் திருநங்கைகளும் பரத்தைகளும் ஒரே மாதிரியாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதை அகநானூறு வழி அறிய முடிகிறது .

பரத்தையை புறம்கூறுதல்

பரத்தமை ஒழுக்கம் என்பது சங்க இலக்கியங்களில் இயல்பாக நடந்த நிகழ்வு தலைவியை விட்டு பரத்தையிடம் சென்ற தலைவன், தலைவன் தன்னிடம் வராததற்கு காரணம் பரத்தை தான், என தலைவி பரத்தையை புறம் கூறுவதாக அமைவது இப்பாடல்,

கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சிப்

பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி

யாமஃ தயர்கம் சேறும் தானஃது

அஞ்சுவ துடையள் ஆயின் வெம்போர்

நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி

முனையான் பெருநிரை போலக்

**கிளையொடுங் காக்கதன் கொழுநன் மார்பே. (குறுந்தொகை, மருதத் திணை - பரத்தை
கூற்று,- பாடல்-80)**

தலைவன் பரத்தையோடு வாழ்ந்து வருகிறான் இதை அறிந்த தலைவி கோபமுற்று, பரத்தையை புறம் கூறுகிறாள். பரத்தை தலைவி தன்னை புறம் கூறினாள் என்ற செய்தி அறியப்பட்டதும் தலைவனும், நானும் நீர் துறையில் குளிக்க செல்கிறோம், தலைவிக்கு வலிமை இருந்தால் தலைவனை என்னிடமிருந்து பிரிக்க சொல் என்ற தகவலை தலைவிக்கு செல்கின்ற விதத்தில் தகவலை தெரிவிக்கிறாள். பரத்தமையை தேடி சென்றது தலைவன் இருப்பினும் தலைவி பரத்தையை தான் குறை கூறுகிறார் சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு பெண் (தலைவி) தலைவன், பரத்தை இருவரும் மீது தவறு இருப்பினும், பரத்தை என்ற ஒரு பெண் மீது மட்டுமே தவறை சுமத்துகிறாள். இதன் மூலம் பரத்தமை என்ற விளிம்பு நிலை மகளிரின் நிலை அறியப்படுகிறது.

பொய்கை யாம்ப லணிநிறக் கொழுமுனை

வண்டுவாய் திறக்குந் தண்டுறை யூரனொடு

இருப்பி னிருமருங் கினமே கிடப்பின்

வில்லக விரலிற் பொருந்தியவன்

நல்லகஞ் சேரி னொருமருங் கினமே. (நல்லகுருந்தொகை, பரத்தை கூற்று, 370)

தலைவன், என்னை (தலைவி) தேடி வந்திருப்பார். இருப்பினும் பரத்தை தான் தலைவனை விடாமல் வைத்திருக்கிறாள். என்று தலைவி கூறியதாக, அறிந்த பரத்தை தலைவன் பரத்தையாகிய என்னிடம் வருவதும், வராமல் இருப்பதும், அவர் (தலைவன்) விருப்பம் என்றுகிறாள். எந்த ஒரு தகவலையும், தலைவியிடமும் பரத்தையிடமும் தகவலை தெரிவிக்கும் இடத்தில் தோழி என்ற கதாபாத்திரம் அமைகிறது. இதன் மூலம் பரத்தை என்றாலே தனக்குத் தேவையானதை தக்க வைத்துக் கொள்ளும் ஒரு மனநிலையில் உள்ள கதாபாத்திரம். என்பது இப்பாடலின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது,

தலைவன்தலைவிக்குதாது அனுப்புதல்

ஐயவி அன்ன சிறுவீ ஞாமல்

செவ்வீ மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்

துறைஅணிந் தன்றவ ரூரே யிறையிறந்

திலங்குவளை ஞெகிழ்ச் சாஅய்ப்

புலம்பணிந் தன்றவர் மணந்த தோளே. (குறுந்தொகை, மருதத் திணைப் பாடல், பாடல்: 50)

பரத்தையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும், தலைவன். தன் தலைவியோடு வாழ விரும்பி எண்ணி தூது அனுப்புகிறான். தலைவியோ தலைவனுக்கு அவருக்கு (தலைவனுக்கு) பிடித்தமான இடத்தில் மிகவும் இன்புற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். நானோ அவரின் அன்பை எதிர் பார்த்து உடல் மெலிந்து, வருந்தி இருக்கிறேன். என தலைவியின் ஏக்கத்தை, இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

பரத்தையை பழித்து கூறுதல்

தண்பெரும் பவ்வம் அணங்குக தோழி

மனையோள் மடமையிற் புலக்கும்

அனையே மகிழ்நற்கியா மாயினம் எனினே. (குறுந்தொகையின், பாடல் – 164)

தலைவி தன்னை (பரத்தை) பழித்து கூறுகிறார். என்பதை அறிந்த பரத்தை, தலைவியின் தோழியின் காதில் கேட்குமாறு தலைவிக்கு, நான் எந்தத் தீங்கும் விளைவிக்கவில்லை. தலைவன் தான் தன்னை தேடி வந்தார் தலைவிக்கு நான் தீங்கு விளைவித்திருந்தால், நான் வணங்கும் கடல் தெய்வம் என்னை வருத்தும் என்று உளம் வருந்தி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது. இப்பாடலின் மூலம் பரத்தை என்பவளின் அக நிலையும், தீர்ந்து நினைக்காத அவளின் உணர்வும் வெளிப்படுகிறது.

ஐங்குறுநூறில் புலவிப்பத்து

மனைவியை பிரிந்து பல நாள் பரத்தையோடு வாழ்ந்த தலைவன் மீண்டும் மனைவியிடம் வருகிறான் மனைவியின் ஊடலின் வெளிப்பாடு புலவிப்பத்து என்னும் பத்து பாடல்களில் அமைந்துள்ளது.

தன்சொல் உணர்ந்தோர் மேனி

பொன்போல் செய்யும் ஊர்கிழ வோனே... (ஐங்குறுநூறு, பாடல் 41)

முதலை தான் முட்டையிட்டு பொரித்த குஞ்சுகளை தானே உட்கொள்ளும் குணம் கொண்டதாம், அப்பேர்ப்பட்ட ஊரில் வாழும் தலைவனின் குணமும் அப்படித்தானே இருக்கும், நானும் இங்கு உடல் மெலிந்து காணுகிறேன் தலைவனோ பரத்தையோடு வாழ்ந்து விட்டு வருகிறான் என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது மேலும் முதலியையும் தலைவனின்

குணத்தையும் ஒப்புமைப்படுத்தி இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தலைவனை உணரச்செய்தல்

பரத்தையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தலைவனுக்கு தலைவியின் நிலையை அறியச் செய்தல்,

துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்துதும்

வஞ்சி ஓங்கிய யாணர் ஊர

தஞ்சம் அருளாய் நீயேநின்

நெஞ்சம் பெற்ற இவளுமார் அழுமே. (ஐங்குறுநூறு, மருதத் திணை, பாடல் -50)

நீ இங்கு என்னிடம் (தலைவி) வந்து விட்டால், உன் துணை இல்லாமல் நீ கொடுக்கும் செல்வம் இல்லாமல், பரத்தை வருந்துவாள் இந்த நிலையைக் கண்டு எனக்கும் (தலைவி) வருத்தமாக இருக்கும் என்பதை கூறி தலைவியின் நிலையை அறிய செய்வதாக இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கலித்தொகையில் புலனாடுதல்

பரத்தையை தழுவி விட்டு தலைவியை தேடி வரும் தலைவனின் நிலையை ஊடல் கொண்ட தலைவி, தலைவனை பொய் கோபம் செய்வது போல அமைகிறது.

பொதுக் கொண்ட கவ்வையின் பூ அணிப் பொலிந்த நின்

வதுவை அம் கமழ் நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை... (கலித்தொகை, மருதக்கலி, பாடல்-66)

உன்னை நினைத்து என் (தலைவி) மெல்லிய தேகம் இன்னும் மெலிந்து விட்டது. நீயோ உனக்கு பிடித்த உன் துணையோடு (பரத்தை) நீராடி விட்டு வருகிறாய் உன் தேகமெல்லாம் அவளின் மனமே வீசுகிறது, அப்பேற்பட்ட நீ இந்த வைகறை பொழுதிலே எதற்காக வந்திருக்கிறீர், என்று தலைவி ஊடல் கொள்வதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

வேட்டோர் திறத்து விரும்பிய நின் பாகனும்,

'நீட்டித்தாய்' என்று, கடாஅம், (கலித்தொகை, மருதக்கலி, பாடல்-66)

உன் அன்பு மழையை பெற்றவள் நான், இருப்பினும் இப்பொழுது உன்னால் விரும்பப்பட்டவள் பரத்தை, அவளிடமே செல் என்று முன்னர் நிகழ்ந்த காதலின் வெளிப்பாட்டை உணர்ந்து தற்பொழுது தலைவன் பரத்தையிடம் இருந்ததை கூறி தலைவி வருத்தப்படுவதாக அமைகிறது.

பத்துப்பாட்டில் விளிம்பு நிலை மகளிர்

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் பாணர்கள், பொருநர்கள், விறலியர், கூத்தர்கள், போன்றோர் கலைத்தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தியவர்கள் மேலும் வள்ளல்களிடம் சென்று தங்களது புலமையை நிரூபித்து பரிசு பெற்று வாழ்ந்தவர்கள், பொருளாதார நிலையில் பின் தங்கியவர்கள் என்ற அடிப்படையில் இவர்கள் விளிம்பு நிலை மக்களாக கருதப்படுகின்றனர்.

விறலியர்

எண் வகை மெய்ப்பாடுகளையும் புலப்படுத்துபவர்களை விறலி என்றும், பாணர்கள் கூட்டத்தில் முக்கியமாக இடம் பெறும் கலைஞர்களில் ஒருவர் விறலியர். இவர்கள் அக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் திறம்பட கலைஞர்கள் எனவே விறலியர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். மேலும், இவர்கள் ஆடல் பாடல் கலைகளில் சிறந்து விளங்க கூடியவர்கள். இவர்கள் பாணர்களோடு இணைந்து பாலை நிலம் வழியாக வருவதை மென்மையாக ஆற்றுப்படை நூல்களில் சிறுபாணாற்றுப்படை பாதாதி கேசமாகவும், கேசாதி பாதமாகவும் வர்ணிக்கிறது.

ஐதுவீழ் இகுபெயல் அழுகுகொண்டு அருளி

நெய்கனிந்து இருளிய கதுப்பின் கதுப்புஎன
மணிவயின் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன்...

...மடமான் நோக்கின் வாள்நுதல் விறலியர்
நடைமெலிந்து அசைஇய நல்மென் சீறடி

கல்லா இளையர் மெல்லத் தைவரப் (சிறுபாணாற்றுப்படை, வரிகள்-13-18)

கூந்தல் நுதல், கண், பார்வை, எயிறு ,முலை தொடை, ஒதி, அடி,சுணங்கு, போன்ற உறுப்புகளை பல்வேறு உவமைகளில் சிறுபாணாற்றுப்படை சிறப்பாக வர்ணித்துள்ளது. மேலும், பாலை நிலமான மணலும் மணல் சார்ந்த இடத்தை பாணர்களோடு சேர்ந்து கடந்து வரும் விறலியர்களின் பாதத்தை தம் தொழிலை தவிர கல்வி அறிவு இல்லாத இளைஞர்கள், வலியைப் போக்க மென்மையாக வருடி விடுவார்கள்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் விளிம்பு நிலை மகளிர்

நீதி நூல்களில் பெரும்பாலும் நேரடியாக விளிம்பு நிலை மகளிரை குறிப்பிடப்படவில்லை, இருப்பினும் சம உரிமை கொடுக்கப்படாத மக்களின் நிலை, எக்குலத்தை சார்ந்தவராக இருப்பினும் பெண் என்றாலே அடிமை, குறிப்பாக திருநங்கைகள் என்று அழைக்கப்படும் பேடிஎன்பவர்களின் வாழ்க்கை நிலைகுறித்தும், இங்கே விவரிக்கப்படுகிறது. எனவே இவர்களை விளிம்பு நிலை மகளிரின் அடிப்படையாகக் கொண்டு இங்கே ஆராயப்படுகிறது.

திருக்குறளில் பேடி

“தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை” (குறள்-614) முயற்சி இல்லாதவர்கள் போர்க்களத்தில் படையை கண்டதும் பயந்து பேடியிடம் வாளை கொடுத்து விட்டு நிற்பது போன்று, என்கிறது வள்ளுவம் இதன் மூலம் பேடி என்றால் முயற்சி இல்லாதவர்கள் அஞ்சுபவர்கள் என்ற பொருளிலே குறிப்பிடப்படுகிறது. “பகை அகத்து பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத்து” (குறள்-727) நன்கு படித்தவன் அவையிலே அஞ்சும் போது, அவன் கற்ற நூல்கள் எல்லாம் போர்க்களத்தில் பேடியிடம் உள்ள கூர்மையான வாளை போன்றது, கல்வி அறிவு இல்லாதவன் அஞ்சுவான் என்றும் அவன் திருநங்கைக்கு ஒப்பாவான் என்றும் கல்வி அறிவு இல்லாதவனை திருநங்கையோடு ஒப்பிட்டு இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்குறளில் வரைவில் மகளிர்

எல்லை வகுத்துக் கொள்ளாத பெண்களை வரைவில் மகளிர் என்பர்.திருக்குறளில் பொருட்பாலில் வரைவில் மகளிர் என்று அதிகாரத்தில் பத்து பாடல்களும் பரத்தையை சுட்டுகிறது. “அன்பின் விழையார்யார் பொருள் விழையும்” (குறள்-911) உண்மையான அன்பை செலுத்தாமல் பொருளை மட்டுமே விரும்பக்கூடிய பெண்கள் பொருள் பெண்டிர் என்கிறது. “பொருட்பெண்டிர் பொய்மை முயக்கம் இருட்டறையில்” (குறள்-913) பொருளைக் கொடுப்பவரை விரும்பாது பொருளை மட்டும் விரும்பக்கூடிய பெண்ணை பொது மகளிர் என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது.

பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணின்பொதுஉண்பர்

நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு. (குறள்-1311)

தலைவனுடைய மார்பை எல்லா பெண்டிரும் பார்த்து மகிழ்கின்றனர். ஆகவே எல்லாரையும் ரசிப்பது பரத்தை குணம் என்றும், தலைவனின் மார்பை பரத்தையோடு ஒப்பிட்டு இனி நான் மார்பை நெருங்க மாட்டேன் என்று தலைவி கூறுவது போல் அமைகிறது. நீதி நூல்களில் உலகப் பொதுமறை என்று அழைக்கக்கூடிய, திருக்குறளில் திருநங்கைகள் மற்றும் பரத்தமை குறித்த தகவல்கள் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் இழிவானவர்களாகவே உலகப் பொதுமறை கூறுகிறது என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

நாலடியாரில் மூன்றாம் பாலினம்

அலி என்பது திருநங்கையை குறிக்கின்றசொல்,

வலியால் பிறர்மனைமேல் சென்றாரே இம்மை

அலியாகி ஆடியுண் பார். (நாலடியார் 85)

இப்பிறப்பில் வலிமை என்ற பெயரில் பிறர்மனைவியிடம் சென்றவர் அடுத்த பிறப்பில் அலித்தன்மையோடு வாழ்வார் என்கிறது நாலடி. பிறர் மனைவியை நாடுகின்றவருக்கு மிகப்பெரிய தண்டனை அலியாக பிறப்பது என்று நாலடியார் சாபத்தின் அடிப்படையில் திருநங்கையை குறிப்பிடுகிறது.

நாலடியில் பொது மகளிர்

ஆலும் வேலும் பள்ளக்குறிது நாளும் ரெண்டும் சொல்லுக்குறுதி என்று சிறப்பிக்கப்படும் நாளடியாரில் காமத்துப்பால் இயலில் பொதுமகளே என்ற அதிகாரத்தின் வழி பரத்தையின் நிலையை இங்கே சுட்டப்படுகிறது.

விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்

துளக்கற நாடினவே றல்ல; (நாலடியார் 371)

விளக்கின் ஒளியும் பொது மகளிரின் அன்பும் இங்கே ஒப்பிடப்படுகிறது ஏனென்றால் விளக்கின் ஒளி எண்ணெய் வற்றியதும் நீங்கும். பொது மகளிர் என்று அழைக்கக்கூடும் பரத்தை கைப்பொருள் நீங்கியதும் விலகிச்செல்வார், இவ்விடத்தில் வேசையர் என்பது பரத்தை குறிக்கக்கூடிய சொல்லாக இடம் பெறுகிறது. “அங்கோட்டு அகல் அல்குல் ஆயிழையாள் நம்மோடு” (நாலடியார் 372) இவ்விடத்தில் இழையால் என்பது பொதுமகளிர் என்று அழைக்கப்படும், பரத்தையை சுட்டப்படுகிறது. மிகுதியாக அணிகலன்களை வைத்திருந்த போது என்னை விட்டு ஒரு கணம் பிரியாது மலை மீது ஏறி இறந்து விடுவோம் என்று கூறினாலும் அருகிலே இருந்தால், பொருள் தீர்ந்த பின்பு காலில் வாத நோய் வந்தது போன்று அழுது நடித்து என்னை விட்டு விலகிச் செல்கிறாள், என்று பொருளுக்காக மட்டுமே பொது மகளிர் இருக்கிறார்கள், என்று இங்கே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திரிகடுகத்தில் கணிகையர்

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் நீதி நூல்களில் ஒன்றான சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி மூன்று மருந்து பொருட்களையும் ஒருசேர நன்மை பயக்கும் .அதுபோல மூன்று நற்கருத்துக்களை ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் விளக்கக்கூடிய நல்லாதனார் எழுதிய திரிகடுகத்தில் கணிகையர் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகிறது. அதாவது,

தோள்வழங்கி வாழும் துறைபோல் கணிகையும்

நாள்கழகம் பார்க்கும் நயமிலாச் சூதனும்

வாசிகொண் டொண்பொருள் செய்வானும் - இம்மூவர்

ஆசைக் கடலுள் ஆழ்வார். (திரிகடுகம், பாடல்-81)

1. பணத்திற்காக யாருடைய தோளையும் தழுவக்கூடிய கணிகையர் 2. நாள்தோறும் சூதாடும் சூதாட, 3. வட்டிக்கு கடன் வாங்கி பொருள் வாங்குபவர், இந்த மூவரும் ஆசை என்னும் பெருங்கடலில் மூழ்குவார் என்கிறது. இதில் முதலில் கணிகையர் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது.

ஆசாரக்கோவையில் வேசியர்

ஆசாரம் என்றால் ஒழுக்கம். ஒழுக்கத்தை கோர்வையாக சொல்லக்கூடிய நீதி நூல்களில் ஒன்றான, ஆசாரக் கோவையில் வேசியர் என்று சொல்லக்கூடிய கணிகையர் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகிறது.

வண்ண மகளிர் இடத்தொடு தம்மிடம்

ஒள்ளியம் என்பார் இடங்கொள்ளார் தெள்ளி

மிகக்கிழமை உண்டெனினும் வேண்டாவே பெண்டிர்க்

குவப்பன வேறாய் விடும். (ஆசாரக்கோவை, 82)

அறிவுடையவர்கள், தங்களுடைய இருப்பிடத்தை, முகப்பூச்சி செய்து கொண்டு தன்னை அலங்காரம் செய்து கொண்டு, வாழும் வண்ண மகளிர் இருக்கும், இடத்தில் தன்னுடைய இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள், என்கிறது ஆசாரக்கோவை. ஏனென்றால், குடும்பப் பெண்களின் மனநிலையும் மாறிவிடும். எனவே, எவ்வளவு வசதியான இடமாக இருந்தாலும் அவ்விடத்தில் தங்கக்கூடாது என்கிறது ஆசாரக்கோவை.

சிறுபஞ்சமூலம்

கண்டங்கத்திரி, சிறுவழுதுணை, சிறுமல்லி, ஐந்து வேர்கள் உடலுக்கு எவ்வளவு நன்மையோ, அது போல ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஐந்து நற்கருத்துக்களை கொண்ட நீதி நூல் தான் சிறுபஞ்சமூலம்.

பூவாதாள் பூப்புப் புறங்க்பொடுத்த தாளிலிங்கி
ஓவாதான் கோல மொருபொழுதுங்-காவாதாள்
யார்யார் பிறர்மனை யாளுள்ளிட்டில் வைவரையுஞ்
சாரார் பகையோற் சலித்து. (சிறுபஞ்சமூலம், 41)

பூப்பு எய்தாதவர்கள், பூப்பு நிலையை தாண்டியவர்கள், தவம் செய்யக்கூடிய பெண்கள், எப்பொழுதும் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும் பெண்கள், தன் கற்பை காத்துக் கொள்ளாமல் பிறரோடு இன்பம் கொள்ளும் பெண்கள், இந்த ஐவகை பெண்களையும் பகைவர்கள் போல் பாவிக்க வேண்டும் என்கிறார் காரியாசான்.

கொல்லான், கொலை புரியான், பொய்யான், பிறர் பொருள்மேல்
செல்லான், சிறியார் இனம் சேரான், சொல்லும்
மறையில் செவி இலன், தீச் சொற்கண் மூங்கை, -
இறையில் பெரியாற்கு இவை. (ஏலாதி, 19)

பிற உயிரைக் கொல்லாமல் இருக்க வேண்டும், பொய் கூறாமல் இருக்க வேண்டும், பிற ஒருவரின் பொருளை விரும்பாமல் இருக்க வேண்டும், கோள் செய்யாதவனாக இருக்க வேண்டும், என்று கணிமேதாவியார் குறிப்பிடுகிறார்.

ஐந்திணை எழுபதில் பரத்தையிடம் சென்ற தலைவன் பற்றி தலைவி கூறுவது

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை, திணைக்கு பதினான்கு பாடல்கள் விதம், மொத்தம் எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது. ஐந்திணை எழுபதில் தன்னுடைய கணவனை பற்றி மனைவி உரைக்கிறாள்,

காதலின் தீரக் கழிய முயங்கன்மின்
ஓதம் துவன்றும் ஒலிபுனல் ஊரனைப்
பேதைப்பட்ட டேங்கன்மின் நீயிரும் எண்ணிலா
ஆசை ஒழிய உரைத்து. (ஐந்திணை எழுபது, 52)

இவர் எனக்குறியவர் அல்ல .ஊராருக்கு உரியவர் அதாவது பரத்தைக்கு உரியவர். அவரை யாரும் தழுவ வேண்டாம், தலைவன் ஏமாற்றி விடுவார், பிறகு என்னைப்போல் பேதமையால் ஏங்க வேண்டும் என்கிறாள் தலைவி. தலைவன் தலைவியை விட்டுவிட்டு பரத்தையோடு சென்றிருக்கிறார், தலைவி இத்தனை அறியாமையால் தலைவனை நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கிறாள் என்கிறார் மூவாதியார். மேலும்,

உண்ணாட்டம் சான்றவர் தந்த நசையிற்றென்
றெண்ணார்க்குக் கண்ணோட்டம் தீர்க்குதும் என்றெண்ணி
வழிபாடு கொள்ளும் வளவயல் ஊரன்
பழிபாடு நின்மேலது (ஐந்திணை எழுபது, பாடல்-53)

மருத நிலத்தில் வாழும் என் தலைவன் கனிகையறையே வழிபட்டு வாழ்ந்து வருகிறார், அதேபோல்தான் உங்கள் கணவரும் இருப்பார், என்று மனைவி, பிற பெண்களையும் எச்சரிப்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

திணைமாலை நூற்றைம்பதில் பரத்தை

ஐந்திணையின் ஒழுக்கங்களை கோவையாக அமைத்து மாலை போல தந்ததால் திணைமாலை என்றும். பாடல் எண்ணிக்கையால் நூற்றைம்பது என்றும் பெயர் பெற்றது, ஏலாதியை எழுதிய கணிமேதாவியார் இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

செந்தாமரைப் பூ உற நிமிர்ந்த செந்நெல்லின்

பைந்தார்ப், புனல்வாய்ப் பாய்ந்து ஆடுவாள் அம் தார்

வயந்தகம் போல் தோன்றும், வயலூரன் கேண்மை

நயந்தகன்று ஆற்றாமை நன்று (திணைமாலை நூற்றைம்பது, பாடல்-128)

ஆற்று நீரில் குதித்து விளையாடும் பரத்தையோடு விளையாடும் மருத நிலத்து தலைவனின் நட்பை காட்டிலும் துன்பத்தோடு வாழ்ந்ததே நன்று என்று தலைவி தனக்குத்தானே ஊழல் கொள்வது போல அமைகின்றது. அதாவது மரத்தையோடு இருக்கும் தலைவனை காட்டிலும் துன்பமே மேல் என்று தலைவி கூறுவது போல் அமைகிறது.

தொகுப்புரை

சகரம் என்ற வார்த்தை மொழிக்கு முதலாக வராது என்கிறது தொல்காப்பியம். இருப்பினும் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இடையே சங்க இலக்கியம் என்று தொகுக்கப்பட்ட நூல் சங்க இலக்கியமாகும். என்னுளை அகம் புறம் என்று இரண்டாகப் பிரித்து அகமும் புறமும் கலந்தது, என்ற அடிப்படையிலும் பிரிக்கப்பட்ட நூல் தான் சங்க இலக்கியம். இந்நூல் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டை விளிம்பு நிலை என்ற வார்த்தையின் கருவை மையமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு விளக்குவதாக அமைகிறது. ஒதுக்கப்படுவதும், புறக்கணிக்கப்படுவதும், மனிதனின் மனநிலையை மையமாகக் கொண்டு திகழ்கிறது. நாகரீகம் பண்பாடு நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சி அடைந்தாலும் மன மனிதனின் மனம் இன்னும் பக்குவப்படவில்லை எனலாம். அதனால் தான் விளிம்பு நிலை என்று மனிதன் மனிதனையே பிரிக்கிறான் சங்க இலக்கிய நூல்களான பதினெண்மேற்கணக்கு பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை மையமாகக் கொண்டு விளக்குவதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

குறிப்புகள்

- [1] முனைவர் கி. இராசா. தொல்காப்பியம், பொருளுரை எழுத்ததிகாரம். பாவை பப்ளிகேசன், சென்னை, 2007.
- [2] முனைவர் பாலாஜி. நற்றிணை. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [3] இரா.அறவேந்தன். குறுந்தொகை. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [4] முனைவர் மா. பரமசிவன். அகநானூறு. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [5] முனைவர் மு. முனீஸ் மூர்த்தி. கலித்தொகை. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [6] முனைவர் அ. செல்வராசு. புறநானூறு. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [7] முனைவர் ம. லோகேஸ்வரன். ஐங்குறுநூறு. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [8] முனைவர் இரா. மகிழேந்தி. பதிற்றுப்பத்து. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- [9] பக்தவச்சலம் பாரதி. பண்பாட்டு மானுடவியல். மெய்யப்பன், பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன்.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின் <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.

Real Themes, Muffled Voices, Hidden Histories and Impact of South Asian Women Writers

Dr. C. Chellappan, Guest Faculty of English, Department of English and Comparative Literature, Madurai Kamaraj University, Madurai-21, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8517-7953>

DOI: 10.5281/zenodo.19634847

Abstract

This article examines the impact of South Asian women writers on global literature. It explores their focus on history, family dynamics, and the immigrant experience. The early writers documented harsh social realities of the society. They built strong feminist foundations for future generations. Later these authors explored deep psychological struggles. They wrote extensively about the trauma of historical events like Partition. The text analyses major recurring themes in this regional literature. These themes include the rigid caste system, domestic violence, and strict control over the female body. The article also highlights the specific immigrant experience in the global diaspora. It discusses the lasting cultural effects of colonialism. Finally, it notes the vital role of literary translation in sharing these stories globally. These writers constantly challenge old patriarchal structures. They give marginalised women a crucial and permanent voice.

Keywords: South Asian Literature, Women Writers, Diaspora, Feminist Literature, Partition History, Social Realism, Postcolonial Literature, Translation.

Introduction

South Asia is a massive geographical region. It includes countries like India, Pakistan, Bangladesh, and Sri Lanka. Women from this region write powerful and important stories. They discuss history, family dynamics, and gender roles. They also write extensively about migration. These writers give women a necessary voice. Their books show the harsh reality of life in South Asia. They also show the complex lives of people in the diaspora. The diaspora refers to communities living outside their home countries. This article will examine several key South Asian women writers. It will look at their primary themes. It will discuss their impact on world literature. Literature from the South Asian region evolved significantly over time. The early writers focused on local social problems. Modern writers look at global and transnational issues happening around women. Both groups remain highly important in academic studies.

Early Voices and Social Realism

Ismat Chughtai was a pioneering writer from India. She wrote primarily in Urdu. Her stories shocked many conservative readers. She wrote about the hidden lives of women. She discussed topics that polite society ignored. Her most famous short story is "Lihaaf". This story discusses female sexuality. It also discusses extreme loneliness in traditional households. Chughtai faced serious legal trouble for this specific story. The government accused her of public obscenity. However, she eventually won her court case. She refused to apologise for her writing. Her work acts as a foundation for feminist literature in South Asia (Chughtai, 2001). She inspired many future generations of writers. She proved that women can fight against strict social rules.

Mahasweta Devi is another crucial early writer. She wrote exclusively in Bengali. Her work focuses on extremely poor and marginalised people. She wrote about tribal communities in rural India. These communities face terrible discrimination from the state. Devi did not just write books. She was an active social worker. She fought for the legal rights of indigenous groups. Her book *Imaginary Maps* documents this struggle clearly (Devi, 1995). The stories in this book are very sad. They show how powerful landowners abuse poor workers. Devi's female characters are exceptionally brave. They work hard to survive daily life. Devi used her writing as a political weapon. She wanted to force direct social change.

Psychological Scenario

Anita Desai focuses on the human mind. She is a famous Indian novelist. Her novels explore the psychological states of modern women. She looks closely at middle-class families and her characters often feel deeply for the entrapped women. Her women desire personal and intellectual freedom. Anita Desai explores this theme in *Clear Light of Day* (Desai, 1977). This novel examines a family living in Delhi. It shows the constant tension between siblings. It also reflects India's violent history. Desai does not write directly about major political events. She writes about the effect of these events on daily routines. Her sentences are careful and highly descriptive. She focuses on small domestic details. These details reveal massive emotional conflicts.

Shashi Deshpande is another highly respected Indian writer. She focuses entirely on the domestic sphere. She writes about normal middle-class homemakers. Her novel *That Long Silence* is a modern classic (Deshpande, 1988). The main character is Jaya, a woman. She is a former writer. She is married and has two children. Her life seems perfectly fine to outsiders. However, she feels deeply unhappy inside. She feels she has lost her true identity. She hides her real feelings from her husband. The book is about Jaya finding her voice again. Deshpande's work is very realistic. It reflects the daily struggles of millions of women.

Trauma of Partition

Bapsi Sidhwa is a prominent Pakistani writer. She provides a different historical perspective. She belongs to the small Parsi community. The 1947 Partition of India is a major theme in her work. The Partition divided the country into India and Pakistan. This political event caused terrible religious violence. Millions of innocent people died. Women suffered the most during this time. Sidhwa writes about this specific suffering. Her novel *Ice-Candy-Man* is very famous (Sidhwa, 1988). The story is told by a young girl named Lenny. Lenny has a physical disability. She watches the adult world completely fall apart. Lenny's nanny faces terrible danger from mobs. Sidhwa shows how political violence changes normal people. Her work is essential for understanding the Partition history. Sidhwa also wrote another important book. It is called *The Crow Eaters*. It is a very funny and light book. It is a comedy about the Parsi community. It is rare for South Asian women writers to use pure comedy. Usually, the chosen themes are very serious. Sidhwa proves that women can write excellent humour. She makes fun of wealthy social climbers. She uses simple but highly effective language. She paints a vivid picture of Lahore.

Politics, Caste and Social Criticism

Arundhati Roy is a globally famous Indian author. She won the prestigious Booker Prize in 1997. She won it for her novel *The God of Small Things* (Roy, 1997). The book tells the tragic story of young twins. The story takes place in the state of Kerala. It deals heavily with the Indian caste system. The caste system is a strict and ancient social order. It dictates who people can legally love. The novel shows the violent results of breaking these ancient

rules. Roy is also a very vocal political activist. She writes many non-fiction essays. She criticises unfair government policies openly. She fights for the natural environment.

Bama is a Dalit feminist writer from Tamil Nadu. Dalits occupy the lowest rank in the Hindu caste system. They face horrible and constant discrimination. Bama writes in the Tamil language. Her works are widely translated into English. Her autobiography is called *Karukku* (Bama, 1992). It is a highly important book. It is one of the first Dalit autobiographies written by a woman. Bama writes about her painful childhood in a village. She writes about the deep pain of being a Dalit. She also writes about being a Christian woman. She joined a religious convent to become a nun. However, she found caste discrimination inside the church. She left the convent eventually. She uses simple and everyday language. This gives her writing immense raw power.

Diaspora and Immigrant Experience

Jhumpa Lahiri writes about the global diaspora. She writes about Indians living in America. Her work explores the specific immigrant experience. Immigrants often feel torn between two different worlds. They miss their original home country. They also try to fit into their new Western country. Lahiri's characters struggle with this exact problem. Her book *Interpreter of Maladies* won the Pulitzer Prize (Lahiri, 1999). It is a beautiful collection of short stories. These stories are quiet and deeply emotional. They focus on communication problems between spouses. She observes human behaviour very well.

Monica Ali focuses on the Bangladeshi diaspora. She lives in the United Kingdom. Her debut novel is *Brick Lane* (Ali, 2003). *Brick Lane* is an actual street in London. It is famous for its large Bangladeshi community. The novel follows a young woman named Nazneen. Nazneen moves to London for an arranged marriage. Her husband is much older. Nazneen does not speak English initially. She feels completely trapped in her small flat. Slowly, she learns about the outside world. She finds work sewing clothes for money. Over time, Nazneen finds her own independent voice. Ali shows the hardships faced by poor immigrants. She shows the racism they face in Britain.

Intersection of Politics and Religion

Kamila Shamsie is a British-Pakistani writer. She writes about global politics and religious identity. Her novels connect personal lives with large global events. Her book *Home Fire* is very powerful (Shamsie, 2017). It tells the story of a British-Muslim family. The father was a known terrorist. This dark history haunts his three children. The brother makes a terrible mistake. He joins a terror group in the Middle East. His sisters try desperately to save him. The novel asks very hard questions. It asks what it truly means to be British. It asks how the state treats Muslim citizens. Shamsie criticises the government harshly. She makes the reader think deeply about modern justice.

Tehmina Durrani is a Pakistani author and activist. She belongs to a very rich and powerful family. Her life looked perfect from the outside. However, the private reality was very different. She wrote an autobiographical book called *My Feudal Lord* (Durrani, 1991). This book shocked the entire country. It exposed the extreme cruelty of her husband. Her husband was a famous national politician. He beat her frequently. He controlled her completely. Durrani bravely broke the silence. In traditional societies, women do not talk about family problems. Durrani took a huge personal risk. She showed the dark side of feudal power. Her book proved that money does not protect women from abuse.

Mythology and Personal History

Chitra Banerjee Divakaruni writes in a very different style. She blends actual history with magic. She also rewrites ancient Indian myths. Indian mythology is very famous and

complex. The Mahabharata is a huge Indian epic poem. It is usually told from a male perspective. Divakaruni changes this completely. She wrote *The Palace of Illusions* (Divakaruni, 2008). This book tells the epic from a woman's point of view. The woman is named Draupadi. She questions the rules made by men. This book gives immense power to female mythical figures.

Sara Suleri wrote extensively about Pakistan. She wrote memoirs and literary criticism. Her most famous work is *Meatless Days* (Suleri, 1989). This book mixes personal history with national history. Suleri writes about her immediate family. She writes about the political changes in Pakistan. Pakistan has gone through many difficult historical periods. Suleri uses extremely beautiful language. She describes the food and the streets of Lahore. The book deals heavily with loss and sudden death. Suleri shows how political violence destroys private lives.

Contemporary Voices and Domestic Violence

Meena Kandasamy is a modern writer from Tamil Nadu. She is also a poet and a political activist. She writes about caste and brutal gender violence. Her work is very brave and direct. It is sometimes very hard to read. She does not hide the ugly truth. Her novel *When I Hit You* is based on her own life (Kandasamy, 2017). It is about severe domestic abuse. The main character marries a communist university teacher. He becomes very violent quickly. He isolates her from her old friends. He deletes her private emails. He beats her terribly. The book shows how highly educated women can become victims. Kandasamy uses writing to survive her trauma. Her words are sharp and very angry. She represents a new generation of fearless feminist writers.

Kiran Desai is another highly successful modern writer. She is the daughter of Anita Desai. She won the Booker Prize in 2006. She won it for *The Inheritance of Loss* (Desai, 2006). This book explores modern globalisation. It looks at people left behind by the modern economy. The story is set in a small village in the Himalayas. It is also set in New York City. The characters in New York are illegal immigrants. They work in terrible restaurants for low pay. The characters in the village face constant political violence. Desai shows how the whole world is connected. An event in one country affects another distant country.

Theme of Marriage and Family

Marriage is a very common topic in this literature. Almost all South Asian women writers discuss it. In South Asia, marriage is often not an individual choice. It is a strict family decision. Arranged marriages are still very common today. Writers explore how this specific system affects women. Sometimes, arranged marriages work very well. Other times, they trap women in terrible situations. Marriage is often seen as a woman's main life goal. Society judges women strictly by their marriage status. Writers challenge this old idea constantly. They create characters who want more from life. They create characters who want higher education. They create characters who want professional careers.

Physical Body and Public Space

Women's bodies are heavily controlled in South Asian cultures. Society tells women what to wear daily. Society tells women how to behave properly. Society tells women where they can go safely. Writers protest against this strict control. They reclaim the female body in their texts. Ismat Chughtai did this very early on. Modern writers continue this important work today. They write about the female body very honestly. They discuss illness, physical age, and human sexuality. They also write about physical public space. Women are often confined to the family home. The home is seen as a completely safe space. However, writers

show that the home can act as a prison. They demand more space for women. They demand space in the public world.

Impact of Colonialism and Language

The British ruled South Asia for a long time. This historical period is called colonialism. Colonialism ended in 1947. However, its strong effects remain today. Writers explore these lasting psychological effects. They look closely at the English language. English is a foreign colonial language. However, many South Asian women use it to tell their stories. They make the language completely their own. They bend the English language to fit their needs. Colonialism also changed the local culture. It changed how people view themselves. Writers analyse this cultural confusion in their novels. They write about the sad loss of native traditions.

Food as a Cultural Symbol

Food is a powerful symbol in these modern books. Food represents the feeling of home. It represents childhood memories. For immigrant writers, food is deeply important. Characters cook Indian meals in America or Britain. This daily cooking helps them remember their roots. It connects them directly to their ancestors. Food is also tied to women's physical labour. Women usually cook the food for the entire family. They spend many hours in the hot kitchen. Writers highlight this unseen domestic work. They show how women express deep love through food. They also show how the kitchen becomes a place of female bonding.

The Role of Translation Translation plays a huge role in this specific literature. South Asia has hundreds of different languages. India alone has twenty-two official languages. Pakistan has Urdu, Punjabi, and Sindhi. Bangladesh uses Bengali primarily. Sri Lanka uses Sinhala and Tamil. Many great women writers do not write in English. Their work must be carefully translated. Translation brings their stories to the rest of the country. It brings their stories to the entire world. Good translators are crucial to this process. They must capture the exact feeling of the original text. They must understand the local village culture. Translation is a necessary bridge between cultures. It connects readers with entirely different worlds.

Conclusion

South Asian women writers permanently transformed global literature. They brought entirely new stories to the world. They introduced complex new characters. They challenged old patriarchal ideas. Early writers started a literary revolution. They wrote about hidden and forbidden things. Later writers brought these local stories to the global stage. They won huge international literary prizes. They explained the modern immigrant life perfectly. They showed the daily struggles of living in two different worlds. Contemporary writers fight for social justice today. They use written words as weapons against oppression. These writers face many difficulties in their lives. They face government censorship. The writers face harsh criticism from conservative religious groups. Many of them even face physical threats to their safety. However, they continue to write books on these neglected themes and real facts. They refuse to remain silent and inspire young women to tell their own stories. The future of South Asian women's writing is very bright. Many new voices emerge every year. They use new digital platforms and the internet to share their poetry and prose. They will definitely continue to shape the literary world. They ensure that the voices of South Asian women will always be heard. Their historical contribution is massive and undeniable, and captures the human experience.

References

[1] Ali, Monica. *Brick Lane*. Doubleday, 2003.

- [2] Bama. *Karukku*. Macmillan India, 1992.
- [3] Chughtai, Ismat. *The Crooked Line*. Kali for Women, 2001.
- [4] Desai, Anita. *Clear Light of Day*. Heinemann, 1977.
- [5] Desai, Kiran. *The Inheritance of Loss*. Grove Press, 2006.
- [6] Deshpande, Shashi. *That Long Silence*. Penguin Books, 1988.
- [7] Devi, Mahasweta. *Imaginary Maps*. Routledge, 1995.
- [8] Divakaruni, Chitra Banerjee. *The Palace of Illusions*. Picador, 2008.
- [9] Durrani, Tehmina. *My Feudal Lord*. Vanguard Books, 1991.
- [10] Kandasamy, Meena. *When I Hit You*. Atlantic Books, 2017.
- [11] Lahiri, Jhumpa. *Interpreter of Maladies*. Houghton Mifflin, 1999.
- [12] Roy, Arundhati. *The God of Small Things*. IndiaInk, 1997.
- [13] Shamsie, Kamila. *Home Fire*. Riverhead Books, 2017.
- [14] Sidhwa, Bapsi. *Ice-Candy-Man*. Heinemann, 1988.
- [15] Suleri, Sara. *Meatless Days*. University of Chicago P, 1989.

Author Contribution Statement: NIL

Author Acknowledgement: Thanks to TUT Arts Campus.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under [Creative Commons Attribution4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) International License.

Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment of Women Employees and Students in Higher Educational Institutions and Sexual Harassment Prevention Week

Dr. D. Maheswari, Editor, International Journal of Tamil Language and Literary Studies, Virudhunagar, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4187-0120>

DOI: 10.5281/zenodo.19634885

Abstract

The study examines the regulatory and proactive frameworks established by the UGC to address gender-based violence and discrimination within Higher Education Institutions (HEIs) in India. The study centres on the UGC rules on the Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment of Women Employees and Students in Higher Educational Institutions as per the UGC 2015 Regulations. The analysis explores the transition from advisory guidelines to a mandatory legal apparatus aligned with the POSH Act (2013) to be followed in the HEIs. The key institutional mandates are discussed in the study, and they include the broad definition of 'campus geography,' which is the multi-stakeholder composition of Internal Complaints Committees (ICC), the enforcement of strict punishments and time-bound grievance redressal mechanisms in HEIs. Moreover, the paper evaluates the "Sexual Harassment Prevention Week" (December 9–15) as a strategic administrative tool designed to move institutions beyond passive compliance toward a proactive "culture of safety. By integrating the mandatory awareness campaigns evinced by UGC, sensitisation workshops, and standardised reporting through the SAKSHAM portal, the problems in HEIs can be solved. The study aims to dismantle the culture of silence and to overcome harassment through bold activities of raising awareness among women in academia. The findings of the study conclude that the combination of legal accountability and recurring commemorative activism is essential for fostering an equitable, dignified, and safe environment for women in the Indian academic environment.

Keywords: UGC Regulations 2015, POSH Act 2013, Internal Complaints Committee (ICC), Higher Education Institutions (HEIs), Gender Sensitization, Sexual Harassment Prevention, Indian Academia.

Introduction

The University Grants Commission drafted rules on prevention, prohibition and redressal of sexual harassment of women employees and students in higher educational institutions as part of the regulations released in 2015. It serves as the definitive legal framework for ensuring gender safety in Indian academia. The regulations were framed to align Higher Educational Institutions (HEIs) with the statutory requirements of the sexual harassment of women at the workplace and derive the prevention, prohibition and redressal Act, 2013. It is commonly known as the POSH Act. The following study extracts and synthesises the core details of these regulations, focusing on their scope, institutional mandates, and the mechanisms for redressal.

Objectives

- To estimate the shift from "formal" to "substantive" gender equality in HEIs.
- To assess institutional compliance with the POSH Act 2013 in HEIs.

- To measure the efficacy of Internal Complaints Committees (ICCs) in HEIs
- To analyse the impact of periodic awareness campaigns (Prevention Week) on reducing the "culture of silence" in HEIs

Review of Literature

The following reviews will give the ideas on the abolishing gender discrimination and harassment in HEIs. It gives chance to understand the gap and to fulfill it with proper measures to abolish gender discrimination and harassment in HEIs.

Disha Pathak. (2022) evaluated the effective role of Anti-Sexual Harassment (ASH) policies in Indian HEIs by reviewing the UGC Regulation 2015 and the 2013 submission of the Saksham Report. The analysis revealed critical shortcomings in HEIs' handling of these issues. It highlighted the gaps in procedures in the appointment and qualification of Internal Complaints Committee members, with a significant lack of representation for sexual minorities within the ICC members and broader campus gender programs.

Government of India (2013) quotes on the Sexual Harassment of Women at Workplace in the mandate *Prevention, Prohibition and Redressal Act, 2013*. Act No. 14 of 2013, Ministry of Law and Justice. The mandate evinces of the "POSH Act" that serves as the parent legislation for the UGC regulations.

Ministry of Women and Child Development (2015) released a *Handbook on Sexual Harassment of Women at Workplace*. Government of India. It provides the official "best practices" and procedural guidance for ICC members.

National Commission for Women (NCW), India, released an Annual Report on the Implementation of the Sexual Harassment Act. It is useful for citing statistics and the success rate of the Zero Tolerance policies in Sexual Harassment.

Rachan Sareen, Surabhi Dhingra (2024) examined the POSH Act's concrete, actionable improvements to more effectively combat workplace sexual harassment. These solutions are deeply grounded in reality, drawing upon a decade of hands-on experience acting as employee awareness trainers and external Internal Complaints Committee (ICC) members across various organisations.

University Grants Commission (2016) addresses very seriously on the Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment of Women Employees and Students in Higher Educational Institutions in Regulations, 2015. It can be seen in the Gazette of India: Extraordinary, Part III-Sec. 4. It is the definitive source for the rules you outlined, providing the legal definitions and ICC mandates for HEI's.

University Grants Commission (2023) rendered a Public Notice in compliance to the UGC Regulations at HEI's on the Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment as quoted in UGC-F.No.1-15/2009(ARC)Pt.III. It is a notification that reinforces the reporting mandates via the SAKSHAM portal.

University Grants Commission (n.d.) drafted a mandate entitled *SAKSHAM: Measures for Ensuring the Safety of Women and Programmes for Gender Sensitization on Campuses*. UGC Saksham Portal. This is the official portal mentioned in for reporting and compliance tracking related to the Safety of Women and to the conduct of Programmes for Gender Sensitization on HEI Campuses.

Methods and Approach

The study involves a descriptive and quantitative analysis of data from the UGC and SAKSHAM portals to examine norms and conduct a thematic analysis of institutional sensitisation workshops. A Top-Down Regulatory Approach to ensure standardised protection of women academics across diverse geographical locations.

Theoretical Framework: The research study is based on Feminist Legal Theory and Social Cognitive Theory. It shows how the legal structures dismantle patriarchal "Hostile Work Environments" and how observational learning through campus sensitisation on harassment atrocities will shape gender-sensitive behaviour among the students and the faculty members.

Scope and Applicability of UGC Regulations

The present UGC regulations apply to all higher educational institutions in India. It includes HEIs like universities, colleges, and research institutes. Particularly, the definition of 'campus' is broad in an academic sense; it encompasses not only the physical classroom but also places such as libraries, laboratories, hostels, canteens, and even outer extended spaces, such as field trips, internships, and transportation provided by the HEI. So, the regulations have to protect "aggrieved women" of any age, whether they are regular employees, temporary staff, students, or even visitors to the HEI campus.

Definition of Sexual Harassment

The regulations define sexual harassment towards women as an offensive act or criminal behaviour (whether directly or by implication) of a sexual nature. It includes the following matters:

- Physical contact and advances on women.
- Demands or requests for sexual favours from women.
- Making sexually colored remarks or jokes to women.
- Showing pornography or explicit material to women.
- Any offensive physical, verbal, or non-verbal conduct with women.

The framework also recognises *Quid Pro Quo*, which is harassment in exchange for benefits, and Hostile Work Environment, a form of misconduct that creates an offensive atmosphere as specific forms of harassment in HEIs.

The Internal Complaints Committee (ICC)

The foundation of the UGC regulation is the vital establishment of the Internal Complaints Committee at every Higher Educational Institution. The ICC has a specific composition to ensure neutrality and gender sensitivity at HEIs with effective parameters. The ICC should contain:

- **Presiding Officer:** A woman faculty member employed at a senior level.
- **Members:** At least two faculty members and two non-teaching employees committed to the cause of women's rights.
- **Student Representatives:** Three students (if the matter involves students).
- **External Member:** One person from a Non-Governmental Organisation or a social association that is committed to the benefit of women, or a woman who has endured such issues related to sexual harassment.
- **Gender Balance:** At least one-half of the ICC members must be women.

Redressal Mechanism and Timelines

The redressal mechanism and timelines are based on regulations that set strict timelines to ensure that justice is not delayed and given at the correct time. It consists of:

- **Filing a Complaint:** A person who suffers harassment has to submit a written complaint within three months of the incident to the ICC. In exceptional cases, the ICC can extend this deadline in an HEI.
- **Conciliation:** Before starting an inquiry, the ICC may request that the complainant take steps to settle the matter through conciliation. No monetary settlement is allowed.
- **Inquiry:** If conciliation is not sought or fails, the ICC must complete its formal inquiry within ninety days.

- **Reporting:** The ICC must provide the original findings and recommendations to the higher Executive Authority of the Higher Educational institution within ten days of the completion of the inquiry.
- **Action:** The institution is mandated to act upon the ICC's recommendations within thirty days.

Support and Protection Measures

During an inquiry, the ICC can recommend interim relief to protect the complainant. It may be by transferring the complainant or the respondent to another department. The committee may grant leave to the aggrieved woman for three months. They can restrain the respondent from reporting on the complainant's work or academic performance. Such regulations also emphasise confidentiality in this matter. Disclosing the identity of the complainant, the respondent (The wrongdoer), or the witnesses is a punishable offence under the POSH Act. There are certain institutional responsibilities that the HEI should follow. HEIs are not expected to respond to complaints, but should be proactive in preventing harassment on the campus. Their responsibilities include publicly implementing the Zero Tolerance policy against sexual harassment on campus. Sensitisation among faculty members is very important. They have to organise regular workshops and awareness programs for students, faculty and non-faculty members to foster a gender-sensitive environment on campus. Annual reporting on the matter is very important. The HEI must submit an annual report to the UGC detailing the number of harassment cases filed and their resolution status. There are severe consequences for non-compliance with these UGC regulations. UGC may impose severe penalties on the institution. The UGC may withdraw grants or financial assistance to the HEI. UGC may declare the institution ineligible for any UGC funded assistance schemes. It may also recommend the withdrawal of 'University Status' or the de-recognition of the institution forever.

UGC regarding Sexual Harassment Prevention Week at HEIs

UGC's stand on sexual harassment of women in a HEI is a strategic directive aimed at reinforcing the legal and ethical framework of the POSH Act -2013. So, UGC has drafted key mandates, objectives, and implementation strategies detailed in this directive. One of the important purposes and strategic objectives of the "Sexual Harassment Prevention Week" (SHPW) is to commemorate the notification of the sexual harassment of women at the workplace to the prevention, prohibition and redressal of the POSH Act - 2013. The UGC utilises this SHP week as a central point to move beyond mere legal compliance toward creating a 'culture of safety.' By dedicating a specific week to these activities, the UGC ensures that the discourse on gender-based violence remains active and high-priority in the academic calendar. The timeline of the SHP week is from 9 December to 15 December. It corresponds to the anniversary of the POSH Act's notification as the period for intensified awareness. The scope of this directive extends to all central, state, and private universities, affiliated colleges and autonomous institutions. Both academic and administrative staff, as well as the student body, have to participate in the HEI.

There are some mandatory institutional actions to follow during this week. The HEIs are requested to execute several specific administrative and awareness-based tasks. They have to give a status review of ICCs. The Institutions must verify that their Internal Complaints Committees (ICC) are properly constituted and functional in accordance with the 2015 UGC Regulations. The publicity and visibility of the detailed information, including the names and contact numbers of ICC members, must be displayed on campus notice boards and official websites. Educational campaigns must be conducted properly in the HEI. The UGC

mandates the display of banners and posters in conspicuous places to educate employees and students on what constitutes sexual harassment and the specific procedure for filing a complaint with the ICC. There are some recommended activities and engagement to activate programs. The UGC encourages interactive programs to maximise the impact of the SHP week. Sensitisation workshops and hands-on training sessions can be provided to faculty and staff on gender sensitivity and legal literacy. Student-led initiatives such as poster-making, poetry writing, film screenings, and critical debates focused on gender equality can be given as activities. Digital outreach is very important to leverage social media and campus portals to disseminate information about the POSH Act and the institution's Zero Tolerance Policy on sexual harassment of women. The compliance and reporting mechanism is directive, not mere advice. It carries a reporting mandate from the HEI. HEIs are required to submit progress reports to the UGC every year. A summary of the activities conducted during the SHP week to the UGC via the SAKSHAM portal. This annual week serves as a deadline to ensure all annual submissions of records regarding sexual harassment cases against women for the preceding year that have been compiled and submitted to the UGC.

Conclusion

The POSH Act – 2013, the UGC Regulations – 2015 and the SHPW transform the campus from a mere academic place into an academic and legally responsible environment. By mandating the ICC and establishing clear timelines, the UGC regulations on the POSH Act seek to dismantle the 'culture of silence' that often surrounds sexual harassment in HEI educational settings. They represent a full commitment to ensure that every woman in higher education can pursue her goals with dignity and safety. Then, the Sexual Harassment Prevention Week (SHPW) serves as an annual call to action for Indian HEIs to ensure the safety of women. It serves as an optimistic reminder that the safety of women on campus is an institutional responsibility in Indian academia. By regulating these activities across the nation, the University Grants Commission seeks to ensure that every student and employee is safe regardless of their geographical location and is aware of their basic human rights and the protections afforded to them under law in the Higher Educational setting.

References

- [1] Disha Pathak. (2022). "Evaluating the Effectiveness of UGC's Policy to Prevent Sexual Harassment: A Systematic Review." *Artha - Journal of Social Sciences*, Vol. 21, No. 1, 43-68, <http://doi:10.12724/ajss.60.3>
- [2] Government of India (2013). *The Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition and Redressal) Act, 2013*. Act No. 14 of 2013. Ministry of Law and Justice.
- [3] Ministry of Women and Child Development (2015). *Handbook on Sexual Harassment of Women at Workplace*. Government of India.
- [4] National Commission for Women (NCW). *Annual Report on the Implementation of the Sexual Harassment Act*. NCW India.
- [5] Rachan Sareen, Surabhi Dhingra. (2024) "The POSH Act in India: Progress, Shortcomings, and the Path Forward." *International Journal of Advances in Social Sciences*. 12(2):47-2. doi: 10.52711/2454-2679.2024.00009
- [6] University Grants Commission (2016). *University Grants Commission (Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment of Women Employees and Students in Higher Educational Institutions) Regulations, 2015*. The Gazette of India: Extraordinary, Part III-Sec. 4. [Available at: ugc.ac.in]

- [7] University Grants Commission (2023). *Public Notice: Compliance of UGC Regulations on Prevention, Prohibition and Redressal of Sexual Harassment*. F.No.1-15/2009(ARC)Pt.III.
- [8] University Grants Commission (n.d.). *SAKSHAM: Measures for Ensuring the Safety of Women and Programmes for Gender Sensitization on Campuses*. UGC Saksham Portal.

Author Contribution Statement: NIL

Author Acknowledgement: Nil

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under [Creative Commons Attribution4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) International License.

Spectacularising Resistance: Zanele Muholi and Beyoncé Knowles-Carter Address GBV

Tanya Pretorius, Copy Editor, Faculty of Arts and Design,
Tshwane University of Technology, Arts Campus, Pretoria, South Africa

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-8881-2356>

Dr. Kameshwaran Envernathan Govender, Postdoctoral Research Fellow, Faculty of Arts and Design,
Tshwane University of Technology, Arts Campus, Pretoria, South Africa

ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-7209-9200>

Prof. Nalini Moodley, Executive Dean, Faculty of Arts and Design,
Tshwane University of Technology, Arts Campus, Pretoria, South Africa

ORCID: <https://orcid.org/0009-0004-5364-0455>

DOI: 10.5281/zenodo.19634916

Abstract

*This article explores the transformative power of activism. Protest art is geared toward social or political objectives and serves as an instrument of change. The article focuses on two processes: spectacularisation (artwork as spectacle) and redirecting the spectacle (onto the viewer-as-perpetrator or complicit bystander through the oppositional gaze). By focusing on these strategies, the analysis demonstrates how art can become a catalyst for social reform. The analysis explores how two contemporary artists employ the strategy of spectacle to disrupt the normative gaze and assert collective agency. Visual activism is crucial within the context of systemic gender-based violence (GBV) and erasure, particularly addressing issues like 'corrective' rape. The article addresses the urgent need to challenge violence structurally entrenched by cisgendered power that regulates who has the right to live and be free. The research employs a qualitative methodology framed by Black feminist and decolonial theory to analyse visual content. The study uses intersectionality to explore the interlocking systems of oppression impacting Black women and queer individuals. The primary case studies are Zanele Muholi's photographic series *Faces and Phases* (2006-ongoing) and Beyoncé's visual album *Lemonade* (2016). Results indicate that both artists use visual defiance to transform narratives of victimhood, asserting agency and refocusing the gaze. Muholi's work uses a counterarchival strategy, and *Lemonade* utilises spectacle to position Black women's bodies in defiance.*

Keywords: Spectacularising, Counterarchive, Feminism, Oppositional Gaze, Activism, Gender-based Violence

Introduction

In the global and local context of systemic violence, protest art is making a spectacle of an issue to politicise the commentary of both the artist and the viewers' responses. Protest art uses art as a tool with a political purpose that encompasses awareness, struggle, and policy change (Pauwels, 2022, p. 124). Govender and Moodley (2025, p. 22) define activism as "protesting artistically or arts used as a form of protest." Socially engaged art activism serves as a powerful medium for confronting pervasive social injustices, such as gender-based violence (GBV) and the enduring legacies of colonialism and racial oppression. This article addresses the central role of spectacular visual production through spectacularisation, which magnifies the agency of those who are systemically marginalised and subjected to violence. The focus of this article is on the work of South African visual activist Zanele Muholi and

American artist Beyoncé Knowles-Carter, who both use art as a spectacle to highlight human rights issues and the participants in their art use the defiant oppositional gaze to redirect the spectacle onto the viewer.

Gender-based violence (GBV) is a public health crisis and a global human rights violation, manifesting in diverse forms – sexual, physical, psychological, and economic (CGE, 2024, p. v; Enaifoghe et al., 2021, p. 119). Capitalist, racial, and gendered systems treat certain populations (especially women, racialised, and poor communities) as disposable, akin to “humans-as-waste” (Yates, 2011). GBV is a gendered form of the waste of potential. While GBV disproportionately impacts women and LGBTQIA+ persons, GBV touches everyone in particular ways, as the term GBV is inclusive.

In the South African context, this crisis is deeply rooted in history. The prevalence of GBV is alarmingly high, stemming from past inherited policy failures, with the apartheid legacy that contributes significantly to high levels of violent crime (Jugmohan & Devroop, 2025, p. 29-30, Enaifoghe et al., 2021, p. 119). GBV remains a persistent crisis in South Africa, shaped by historical inequalities, entrenched patriarchy, and systemic failures. In 2020, one in five women reported experiencing GBV, with seven women killed daily (Mkwananzi & Nathane-Taulela, 2024, p. 1). Between April 2022 and March 2023 alone, South Africa recorded 53,498 reported sexual offences, including 42,780 rapes (CGE, 2024, p. v). Violence directed against Black transgender women, in particular, is structural and rooted in patriarchal cisgender power structures that represent them as devalued others, exacerbated by apartheid legacies of racialised economic marginalisation (Shabalala & Wessenaar, 2023, p. 50).

Visibility campaigns are criticised by activists for being “limited to awareness and with no concrete intervention plans to bring services that are needed in communities to combat violence” (Mkwananzi & Nathane-Taulela, 2024, p. 4). For example, public demonstrations such as the *One Billion Rising* campaign and artistic interventions in South Africa, including performance art, street theatre, and photography, often involve pointed imagery, direct addresses to the audience, or symbolic enactments of defiance. The lack of concrete intervention plans is made more evident by awareness campaigns such as the annual 16 Days of Activism against violence towards women and children. However, these acts do spectacularise the issue by turning GBV into a visible, undeniable presence in public and media spaces, compelling viewers to confront structural inequalities and the social conditions that enable violence.

In artistic contexts, spectacularising can include portraiture that employs confrontational gazes, staged settings, or visual symbolism that resists victimisation, where participants’ direct gaze and compositional strategies assert dignity, presence, and defiance (Van Der Vlies, 2012, p. 146). In this way, spectacularisation functions as both a political and aesthetic tactic: it renders GBV highly visible while reframing survivors and communities as agents rather than passive victims.

Targeted Violence: The Reality of ‘Corrective’ Rape

Specific communities face targeted harms. GBV is directed against individuals based on their “gender identity or gender performance” or their “location in the hierarchy of masculinities” (Chujo, 2025, p. 58). Corrective rape is a form of GBV that targets queer people and is defined as the use of sexual assault to correct a sexual orientation (Mutero, 2025) and to enforce heteronormative performativity norms. This form of rape is fuelled by heteronormative gender hierarchies and patriarchal cultural norms that historically accept sexual violence against women and disregard their bodily autonomy (Mutero, 2025). The

persistence of corrective rape underscores the need for interventions and creative pathways that address GBV by fostering resilience. Corrective rape is a deliberate form of GBV targeting lesbian women, aimed at enforcing heteronormative and patriarchal norms (Mutero, 2025).

In her article, 'Beyond the surface: understanding the cultural roots of corrective rape in South African townships', gender and culture researcher Vimbai Mutero (Mutero, 2025) underscores that corrective rape is not merely an act of individual homophobic violence. Corrective rape is entrenched within broader structures of systemic inequality and culturally sanctioned patriarchal norms about femininity and masculinity. However, the term "corrective rape" is misleading, as it incorrectly implies that lesbian identities require rectification (Mutero, 2025). Silence and complicity at the community level means that community leaders and police often treat corrective rape as a "private matter" or as culturally justified discipline, and this silencing normalises the violence (Mutero, 2025). To combat this silencing, artists use the gaze as a tool of resistance. The gaze is fundamentally political, functioning as a mechanism of control and a means of establishing authority. The patriarchal gaze reinforces power and control over those viewed as inferior, subjecting women to a critical gaze that both documents and questions them (hooks, 2014, pp. 115–131). Countering the patriarchal gaze, the oppositional gaze is viewed as a strategy for resisting or defying authority. Within this context of systemic violence and erasure, protest or struggle-oriented artists use creative practices as instruments of change. In this paper, I use the word 'struggle' because in South Africa, this word is active and political. This article examines how Muholi and Beyoncé employ the strategy of spectacle to assert agency and catalyse resistance. I will argue that by intentionally spectacularising their subjects and by presenting them visually in ways that command attention and refuse invisibility, these artists challenge the objectifying gaze and transform representations of victimisation into collective acts of defiance. Importantly, the possibility exists that viewers in the audience who are victims also have the opportunity to identify with the participants in the portraits and to feel that they are part of a collective.

In this article, spectacularisation is theorised not as sensationalism or voyeurism, but as a critical strategy that challenges the patriarchy, demanding accountability from the audience members who are also perpetrators or complicit bystanders. The primary research questions addressed are:

- **How do Muholi's and Beyoncé's works feature activism regarding GBV and community cohesion?**
- **What struggle art techniques do Muholi and Beyoncé utilise to achieve this spectacular defiance?**

Existing scholarship on Muholi extensively examines themes of visibility, archiving, and the ethics of representation (Poulain, 2019; Van Der Vlies, 2012). Muholi consciously aims to decolonise the canon of Black body representations, particularly Black female bodies (Poulain, 2021). Muholi and their participants claim the right to appear in the political sphere, contesting their people's relegation to invisibility or misrepresentation, thereby constituting a visual counternarrative (Poulain, 2019, p. 4). The existing critiques of Muholi's work predominantly frame spectacle in terms of the risk of commodification, voyeurism (Van Der Vlies, 2012, p. 142), or aestheticising of suffering (Poulain, 2019, p. 2). However, critics rarely consider how spectacle might also be deployed positively as a countervisual strategy that confronts viewers, asserts agency, and resists the silencing effects of GBV. Muholi's work actively counters by having her participants "return the viewer's gaze" and claim "the

right to look” for themselves (Poulain, 2019, p. 6). Spectacularising as defiance has not yet been applied to Muholi’s portraiture. Little attention has been paid to how her visual strategies can be read through frameworks of spectacle and defiant presence.

Art-based activism involves using visual media to pursue a political agenda, particularly on human rights issues (Muholi, 2021). Muholi (2025) voices a strong need to counter corrective rape with an activist strategy:

‘Curative rape’ is used on us. That forces me to redefine what visual activism is. If I were to reduce myself to the label “visual artist”, it would mean that what I’m doing is just for play, that our identities, as, is just art. Art needs to be political – or let me say that my art is political. It’s not for show. It’s not for play. [...] I’m calling myself a visual activist, whether I am included in a show or not, whether I am published or not. That’s my stance as a person, before anything else, before my sexuality and gender.

Theoretical and Conceptual Frameworks

The analysis in this article is guided by Black feminist thought, race theory, intersectionality, and the oppositional gaze.

Politics of Gaze and Strategy of Spectacularisation

The visual strategies employed by Muholi and Beyoncé centre on establishing a countervisuality that challenges the politics of the gaze, particularly the historical objectification of Black and female bodies. Among these strategies is the oppositional gaze. In the chapter ‘The Oppositional Gaze’ in *Black Looks: Race and Representation*, bell hooks (2014, p. 115) describes the concept of the oppositional female gaze that is more than just the opposite of the male gaze; it is a perspective shaped by women’s individual experiences, and influenced by factors such as race, culture, and class. The oppositional gaze becomes a tool of resistance in Muholi’s and Beyoncé’s works by challenging social and cultural norms around gender and representation.

This strategy shifts the focus from the victim to the observer. Crucially, counternarratives are achieved by the participants returning the viewer’s gaze (Poulain, 2019, p. 6). This inversion of the gaze disrupts the normative visual economy by denying perpetrators the anonymity that often shields them, compelling them instead to occupy the position of the scrutinised. In so doing, the work subverts the spectacle of victimhood and redistributes visibility in a manner that re-centres where accountability lies. The portraits’ collective orientation functions as a moral mirror that implicates viewers and demands that they interrogate their hesitation to act, their silence to speak, and, consequently, their complicity.

In *The Right to Look: A Counter History of Visuality*, philosopher Nicholas Mirzoeff (2011) argues that the right to look requires a mutual gaze, where each person invents the other, an ethical transaction that Muholi’s photographic realism attempts to create. Muholi’s subjects transform the viewer into a participant, inviting a reciprocal exchange of looks that challenges the historical ethnographic and criminological traditions of using photography to catalogue and subject Black South African bodies to surveillance (Garb, 2011)).

This article investigates how Muholi’s portraiture mobilises spectacle as a tactic of defiance against GBV and erasure in South Africa, situating her practice in dialogue with the visual spectacularising strategies Beyoncé uses in *Lemonade* regarding victims of violence against Black Americans. This curatorial redirection of the gaze within the gallery space by Muholi and the visual albums by Beyoncé reconfigures the dynamics of spectatorship by redirecting the gaze away from victims of GBV and toward the perpetrators themselves.

Traditionally, representations of GBV have too often positioned survivors as the spectacle, compelling audiences into modes of viewing that risk reproducing dynamics of objectification and voyeurism. By contrast, in this curatorial arrangement, Muholi's participants staring from the walls become a collective presence – an imagined crowd whose attention is fixed firmly on those who have enacted harm.

The portrait and video participants gaze at the viewer, confronting the identified perpetrator and the complicit bystander who are encountering the installation. Audience members who are not perpetrators are positioned within the scene as witnesses to this confrontation, and their role is not neutral. The implied question for the spectator audience becomes: How long can you remain a spectator and deny meaningful allyship? In destabilising passive forms of looking, the work calls into question the adequacy of mere acknowledgement or sympathetic observation. The confrontational strategy reframes the encounter as a site of ethical demand, where the gaze becomes an insistence on receiving a response.

Relocating the Spectacle by Spectacularising the Perpetrator

This research proposes using spectacularising as a framework to recognise the potential of Muholi's work as a reparative, resistant strategy that subverts the victim narrative. Muholi's celebration of queerness' otherness from the patriarchal norms and the reframing of victims of patriarchal violence as not-victims who redirect the Western objectifying gaze back at the spectator, relocating the spectacle from the victim to the perpetrator. Firstly, the gaze is a self-reclamation and an assertion of agency and, secondly, the gaze would make uncomfortable both the perpetrator and those who do not act to defend the victim. In a gallery of portraits, the collective gaze becomes a public act of resistance.

The performers in Beyoncé's *Lemonade* intentionally interact with the camera, also seeking eye contact with the audience (Hartmann, 2017, p. 7). The album features women participants who have been targets of online hate, collectively framed against landscapes that evoke, present, historical, and antebellum pasts (Joshi, 2021), including well-known women of colour such as Serena Williams and Winnie Harlow. This presentation is a spectacle that asserts "communal agency" and presence, wherein Beyoncé subverts negative images of diverse Black bodies and celebrates sass and truth-tellers (Fain, 2021).

By framing the research in this way, this research suggests that spectacularising can be used as an artistic practice to redirect the gaze towards creating pathways that can be employed with striking visual, performative, or media strategies to make the invisible visible, disrupt complacency, and foreground the agency and resilience of survivors. By bringing together Muholi's and Beyoncé's participants' direct gaze and spectacularising of Black presence, this study proposes that spectacle can be a strategy of resistance that reclaims visibility, asserts dignity, and challenges the systemic and structural violences underpinning GBV.

Systemic, Gendered Violence

The article uses Kimberlé Crenshaw's (1989, p. 139) notion of intersectionality as a crucial analytical framework, as it addresses how single-issue analyses perpetuate treating race and gender as mutually exclusive categories of experience. For example, single-issue analyses result in the theoretical erasure of a particular race, class, or gender. Although intersectionality initially focused on Black women, the intersectional lens includes an understanding that the factors that instigate violence are experienced by all genders (Crenshaw, 1989, p. 155). The intersectional lens reveals GBV to be systemic, intersecting physical, sexual, psychological, and economic forms of harm (Chujo, 2025, p. 51) that are

hegemonised (Villa Braslavsky, 2025, p. 201): “[GBV’s] repetitive patterns [are] rooted in entrenched practices, social justifications, and systemic normalisation”.

Methodology: Case Study Artivism

This research employs a case study methodology for theorising visual artivism. The case study approach is qualitative and affective, exploring contemporary phenomena within real-life contexts, allowing for a deep understanding of complex issues rather than relying on abstract generalisations (Yin, 2003, p. 7). Using case studies drawn from artmaking is appropriate as it allows for “thick descriptions” of GBV and a deep understanding of its causes and consequences (Buscatto et al., 2025, p. 11). Although here Pauwels (2022, p. 131) is describing South African art galleries, this statement is globally relevant:

The art world [is a] space used by socially engaged artists and civil and political actors to battle out some of the country’s key political, racial, gender and class struggles with varying means, methods, interests, legitimacies, and degrees of success.

This research focuses on struggle art. The artistic creation is intentionally geared towards social or political objectives. The primary case studies for this paper are Zanele Muholi’s *Faces and Phases* (2006-ongoing, South African) and Beyoncé Knowles-Carter’s *Lemonade* (2016, American)

Findings

Muholi and Beyoncé are both globally influential Black artists who engage with racialised and gendered systemic violence, offering contrasting yet complementary insights into the role of visual activism across different cultural and commercial spheres. Muholi’s portraiture is deeply embedded in South African queer activism and the physical threat of corrective rape, while Beyoncé’s *Lemonade* engages with the recurrent racialised violence against African Americans. The comparative analysis of Muholi’s exhibition, *Faces and Phases* (2006-ongoing), and Beyoncé’s *Lemonade* (Beyoncé Knowles-Carter, 2016) reveals how these contemporary case studies successfully employ spectacle to achieve political and social objectives, thereby enacting artivism.

Case Study 1: Zanele Muholi and the Counterarchive

Muholi’s work provides a physical record of existence and resistance. Muholi (2025) rejects the passive label of “visual artist”, instead identifying as a visual activist before anything else because their work deals explicitly with human rights and a political agenda. Muholi’s *Faces and Phases* photographic series of hundreds of Black and white portraits began specifically to commemorate Muholi’s friend Busi Sigasa, a survivor of corrective rape, who died shortly after the project started (Poulain, 2019, p. 1). Sigasa contracted HIV as a consequence of the attack and died eight months later at the age of 25 (Poulain, 2019, p. 1). The series participants’ involvement in shaping their representation is central to Muholi’s counterarchive (Van Der Vlies, 2012, p. 147), ensuring that images are not merely taken but are collectively made. Muholi explicitly refers to *participants* rather than *subjects*, emphasising the participants’ active role in knowledge co-construction and resisting objectification (Muholi, 2020).

This study highlights the self-determination in the production of the archive. Muholi rejects the passivity implied in the word *subject* (Poulain, 2021), foregrounding instead the co-creative process in which participants are active narrators of their own visual presence. The linguistic shift from *subject* to *participant* embodies Muholi’s commitment to ethical representation, resisting traditions of ethnographic and colonial photography that objectified Black and queer bodies.

The series documents and witnesses the gender-based and hate-based violence endured by Black LGBTQIA+ individuals in South Africa. Muholi and the participants risk public identification as queer, accepting the heightened potential risk of exposure to violence for the sake of being a collective body in a public space (Poulain, 2019, p. 5). This visual strategy challenges dominant discourses of victimhood by affirming Black queer beauty, agency, and existence in the face of persistent violence (Greenberg, 2020; Jensen, 2020). This photographic strategy is explicitly defined by Muholi as visual activism, as they focus their documentary photography and portraiture of Black LGBTI people in South Africa, specifically Black lesbian, gay, bisexual, trans, queer, and intersex persons (Muholi, 2020). The core motivation is self-representation, in which the community documents their own existence and asserts their worthiness (Muholi, 2020) on their own terms. (Muholi, 2025) **“We should be counted and certainly counted on to write our own history and validate our existence.”** Victims in the audience are offered the sense that they are part of the struggle collective on the walls. Muholi’s head-and-shoulders framing choice is key to the strategy of spectacle and defiance, demanding that the viewer and the photographed person engage with each other, transforming each portrait into a biography that helps others know they are not alone (Muholi, 2020). The significance of the participants’ direct gaze into the camera in Muholi's work is less about making Black lesbians visible and more about “engaging with the regimes that have used these women's hypervisibility as a way to violate them” (Gqola, 2006, p. 84). Also, the stare refuses invisibility and confronts the viewer with the reality of Black queer existence (Poulain, 2021). Through their gazes, the participants reclaim visual power, transforming the act of being seen into an act of ‘seeing back’.

Zanele Muholi: Visual Activism and the Counterarchive

This active stance that aligns the participant with the authorship of their image deliberately distinguishes Muholi's photographic documentary practice from earlier South African creative writing and journalism, which often favoured the “hegemony of the spectacle” – an aesthetic of shock and excess used to represent oppression (Ndebele, 1986, p. 143). Muholi (2025) urgently asserts that visual activism is necessitated by the threat of violences such as “curative rape”.

Muholi’s commitment to self-representation and documenting Black LGBTI lives (Muholi, 2020) directly combats this erasure. Through spectacle, queer African art seeks to foster spaces of agency for queer lives to thrive, countering societal processes of silencing and shaming rooted in hetero-patriarchal regimes (Matebeni et al., 2018, p. 13). The resulting portraits, through their direct, “in your face” gaze (Muholi, 2020), perform a gazing back strategy (Poulain, 2019), disrupting the normative, often voyeuristic, gaze that seeks shame and silence. Eventually, these analyses reinforce the core political stance of Muholi’s self-designation as a “visual activist” (Muholi, 2025), affirming that the most impactful cultural production in the face of deep-seated violence is that which explicitly seeks political outcomes. Muholi’s portraiture demonstrates how spectacular display challenges the type of media hypervisibility that sensationalises stories of hate crimes and its victims (Poulain, 2019, p. 6). Muholi seems to follow W.E.B. Du Bois’ (1899) counterarchival strategy presented in *The Philadelphia Negro: A Social Study*, which argued that alternative archives challenge racist narratives by documenting Black achievement and dignity. In the same way, Muholi resists the relegation of Black queer people into invisibility or misrepresentation and claims with them the “right to appear” on their own terms (Poulain, 2019, p. 3). For Muholi, the collective act of self-representation in *Faces and Phases* fosters community cohesion, enabling viewers to know they belong (Muholi, 2020).

The Black and white portraits in the *Faces and Phases* series document the lives of Black LGBTI people, providing a visual history often excluded from the mainstream canon (Muholi, 2020). This photographic project functions as a counterarchive to racist and homophobic narratives (Poulain, 2019, p. 2). The portraits assert collective identity and utilise spectacular display to challenge the type of media hypervisibility that sensationalises victims' stories of hate crimes (Poulain, 2019, p. 2). The subjects' gaze is consistently directed at the viewer in a direct and unsettling manner, creating an enigmatic power that compels viewers to respond in "aesthetic, ethical, and political terms" (Poulain, 2019, p. 2).

Case Study 2: Beyoncé's *Lemonade* and Collective Agency and Resilience

In *Lemonade* (2016), Beyoncé employs similar strategies of visible defiance. Black women's bodies are positioned in spectacular defiance of the white gaze. An example in *Lemonade* is Serena Williams, who twerks in defiance of the criticism she received for twerking (Smith, 2018). Many of *Lemonade's* participants are women, queer, transgender, and non-binary people, who are all more likely to be subjected to GBV and thus need creative freedom in depicting what has happened to them and responding visibly (Bull, 2025, p. 136), thereby transforming victimhood, asserting agency, and refocusing the gaze. The visual album serves as a multilayered artwork that intertwines mass culture, technology, and social discourse, addressing complicated narratives of race, history, culture, and identity (Joshi, 2021, p. 11). The work is a countervisual intervention that centres the "ethnic and race-related struggles that African Americans (and especially women) have faced" (Joshi, 2021, p. 301) and presents women gazing directly into the camera as an active collective (Hearn, 2019, p. 160):

***Lemonade's* manifestation of Black female bodies should be reread as an attempt to make visible the collective effort of Beyoncé, the dancers, and other female artists involved in the work of representing female power, sexuality, and solidarity.**

The album's scope is inclusive, also regarding GBV against men, where the mothers in their lives, such as Sybrina Fulton, Lesley McSpadden, and Gwen Carr, silently speak up while gazing into the camera and holding portraits of their sons killed by vigilantes or police (Joshi, 2021, p. 54). *Lemonade* intertwines personal stories of pain, Beyoncé's own journey of navigating infidelity, mothers' suffering arising from police brutality and racial violence, the racialised consequences of Hurricane Katrina and #BlackLivesMatter (Hearn, 2019, pp. 155, 160), and victims of enslavement and sexual exploitation in antebellum America (Joshi, 2021, p. 60). The album serves as a broader intersectional text. Focusing on only one intersection may perpetuate the "tendency to treat race and gender as mutually exclusive categories of experience and analysis" (Crenshaw, 1989, p. 139). Crenshaw (1989, p. 158) offers the example of rape:

"The singular focus on rape as a manifestation of male power over female sexuality tends to eclipse the use of rape as a weapon of racial terror. [...] When Black women were raped by white males, they were being raped not as women generally, but as Black women specifically: their femaleness made them sexually vulnerable to racist domination, while their Blackness effectively denied them any protection."

By inclusively spectacularising, *Lemonade* functions both aesthetically and politically as a Black feminist cultural text (Joshi, 2021, p. 19) to confront structural forms of oppression and systemic GBV faced by both men and women. *Lemonade* addresses a "collective sense of crisis" concerning the politics of race, class, and gender (Hearn, 2019, p. 156).

Beyoncé's Lemonade: Spectacular Defiance

Lemonade employs the strategy of spectacle to assert Black women's agency, featuring female participants whose bodies are positioned in spectacular defiance. The work constitutes a countervisual intervention that demands the right to look and appear (Butler, n.d.; Mirzoeff, 2011). This strategy is leveraged for political outcomes, such as fostering awareness and behavioural change. By centring Black women's struggles, *Lemonade* transforms victimhood narratives into an assertion of collective agency, connecting personal narratives of pain to the broader explorations of Black history and culture (Joshi, 2021, p. 12). The attitude of assertion is evident in the video participants' clear, defiant gaze at the camera, particularly in scenes that portray their anger.

Artivism and the Redirection of the Spectacle

Violence against Black bodies is structurally and systemically entrenched (Shabalala & Wessenaar, 2023, p. 71). Spectacularising is a strategy that centres the issues the artists want to address, and the oppositional gaze within that spectacle redirects the spectacle to the viewer. Therefore, the importance of artivism cannot be overstated because it redirects the gaze away from the victim and towards the perpetrator. Visual artivism serves as a potent vehicle for social change by presenting the spectacle as a deliberate political instrument. Making protest art is inherently about making a spectacle of an issue to politicise the commentary of both the artist and the viewer. Both Muholi and Beyoncé move beyond mere aesthetic production, employing the strategy of the spectacle to disrupt the normative gaze and assert a collective agency. Central to this strategy is the active role of participants, whom both artists position as co-creators and active narrators rather than passive subjects. In Muholi's *Faces and Phases*, these participants claim their "right to appear" in the political sphere, while in Beyoncé's *Lemonade*, Black female bodies are positioned in spectacular defiance of the white, patriarchal gaze. By utilising the oppositional gaze, participants intentionally interact with the camera to seek eye contact with the audience. This gaze functions as a countervisuality that challenges the historical objectification of Black bodies and aims to decolonise the canon of representation. Crucially, this strategy redirects the spectacle away from the traditional narrative of victimhood and focuses it directly on the viewer. This redirection denies perpetrators the anonymity that often shields them, compelling them instead to occupy the position of the scrutinised. Furthermore, the oppositional gaze addresses the broader audience by offering victims collective support, by accusing perpetrators, and by challenging complicit bystanders to act. By destabilising passive forms of looking, the work acts as a moral mirror for perpetrators and bystanders. The mirror demands that bystanders interrogate their own hesitation to act or speak out and demands accountability and behaviour change from perpetrators. This visual activism is not merely for "show" or "play", rather, it is reparative, resistant, and seeks concrete political outcomes. Artmaking that creates a spectacle and redirects the spectacle transforms vulnerability into visible strength, fosters community, and creates a shared visual language that asserts the worthiness and existence of marginalised groups.

Conclusion

Nevertheless, the critique provided by Black feminist theory and the author's positionality within the ambivalence of whiteness, the interpretive interventions here acknowledge the scepticism of Black scholars as quoted by Matthews, 2021, p. 1115. They are designed to be reflexive, continually interrogated, and strictly subordinated to Black, queer-led, and indigenous knowledge production. The findings portray the strategic use of spectacle in visual artivism, informed by Black feminist and decolonial theory, that challenge

pervasive gendered power relations and structural violence. Both case studies operate in the highly contested space of the art world, which serves as a battleground for key struggles over politics, race, gender, and class as evinced by Pauwels, 2022, p. 131. The visual defiance demonstrated by Muholi and Beyoncé is fundamental to challenging GBV. Although the following comment was in the context of trans lives, it is equally true of all gendered violence. Violence has been structurally entrenched by systems of cisgendered power that "regulate who has the right to live and be free," as quoted by Shabalala & Wessenaar, 2023, p. 71. By redirecting the gaze and documenting existence, these visual artists challenge this basic structural foundation of violence. Finally, activism fosters unity and strength in these cases. Both Muholi and Beyoncé use visual media to transform vulnerability into visible strength and employ spectacle strategy to disrupt the normative gaze and assert collective agency to liberate. The spectacular nature of these two case studies builds community cohesion by creating a shared visual language and a point of reference for marginalised groups. This strategy of spectacle is particularly powerful in activism, where the work deliberately seeks political outcomes, such as fostering awareness, policy engagement, and behavioural change.

References

- [1] Beyoncé Knowles-Carter. (2016). *Lemonade* [Album]. Parkwood Entertainment; Columbia Records.
- [2] Bull, A. (2025). Creating content about gender-based violence and sexuality while being subjected to sexual harassment. In M. Buscatto, S. Karttunen, & M. Provansal (Eds.), *Gender-based violence in arts and culture: Perspectives on education and work* (pp. 127–150). Open Book Publishers. <https://doi.org/10.11647/obp.0436.06>
- [3] Buscatto, M., Karttunen, S., & Provansal, M. (Eds.). (2025). *Gender-based violence in arts and culture: Perspectives on education and work*. Open Book Publishers. <https://doi.org/10.11647/OBP.0436>
- [4] Butler, J. (2015). Gender politics and the right to appear. In *Notes toward a performative theory of assembly*. Harvard University Press.
- [5] Commission for Gender Equality. (2024). *Towards a gender-based violence index for South Africa*. https://www.parliament.gov.za/storage/app/media/OISD/Reports/Commission for Gender Equality/2024/01-08-2024/GBV_Index_Report.pdf
- [6] Chujo, C. (2025). Navigating the boundary between subjection and agency. In M. Buscatto, S. Karttunen, & M. Provansal (Eds.), *Gender-based violence in arts and culture: Perspectives on education and work* (pp. 49–72). Open Book Publishers. https://doi.org/10.57544/nichigei.1.0_16
- [7] Crenshaw, K. (1989). Demarginalising the intersection of race and sex: A Black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory, and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*, 1989(1), 139–167.
- [8] Du Bois, W. E. B. (1899). *The Philadelphia Negro: A social study*. University of Pennsylvania Press.
- [9] Enaifoghe, A., Dlelana, M., Durokifa, A. A., & Dlamini, N. P. (2021). The prevalence of gender-based violence against women in South Africa: A call for action. *African Journal of Gender, Society & Development*, 10(1), 117–146. <https://doi.org/10.31920/2634-3622/2021/v10n1a6>
- [10] Fain, K. (2021). Black feminist rhetoric in Beyoncé's *Homecoming*. *Peitho*, 23(4), 1–15.

- [11] Garb, T. (2011). Figures and fictions: South African photography in perfect sense. In T. Garb (Ed.), *Figures and fictions* (pp. 11–85). Steidl & V&A.
- [12] Govender, K. E., & Moodley, N. (2025). Black skins rubber bullets: Policing of student protests in South Africa. *Race and Justice*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1177/21533687251397628>
- [13] Gqola, P. (2006). Through Zanele Muholi's eyes: Re/imagining ways of seeing black lesbians. In *Only half the picture* (pp. 82–89). Michael Stevenson.
- [14] Greenberg, K. (2020). How Muholi is affirming beauty. *Tate*. <https://www.tate.org.uk/art/artists/zanele-muholi-18872/yes-but-why-zanele-muholi>
- [15] Hartmann, J. (2017). Sound, vision, and embodied performativity in Beyoncé Knowles' visual album *Lemonade*. *European Journal of American Studies*, 12(4), 155–169. <https://doi.org/10.4000/ejas.12415>
- [16] Hearn, K. S. (2019). Violence, storm, and the South in Beyoncé's *Lemonade*. *Literature Interpretation Theory*, 30(2), 155–169. <https://doi.org/10.1080/10436928.2019.1597404>
- [17] Hooks, b. (2014). The oppositional gaze. In *Black looks: Race and representation* (pp. 115–131). South End Press.
- [18] Jensen, C. (2020). Zanele Muholi's Tate exhibition shows us the power of photography in activism. *Artsy*. <https://www.artsy.net/article/artsy-editorial-zanele-muholis-tate-exhibition-power-photography-activism>
- [19] Joshi, H. (2021). *The politics of pop-feminism: A textual analysis of Beyoncé Knowles-Carter's visual album "Lemonade"* (Doctoral dissertation, University of Western Sydney).
- [20] Jugmohan, M., & Chatradari Devroop. (2025). Visualising positive masculinity in three contemporary South African artists' works. *SAJAH*, 40(4), 29–45. <https://doi.org/10.58978/sajah.2025.40.4.2>
- [21] Matebeni, Z., Monro, S., & Reddy, V. (2018). *Queer in Africa: LGBTQI identities, citizenship, and activism*. Routledge.
- [22] Matthews, S. (2021). Decolonising while white: Confronting race in a South African classroom. *Teaching in Higher Education*, 26(7–8), 1113–1121. <https://doi.org/10.1080/13562517.2021.1914571>
- [23] Mirzoeff, N. (2011). *The right to look: A counter-history of visibility*. Duke University Press.
- [24] Mkwanzani, S., & Nathane-Taulela, M. (2024). Gender-based violence and femicide interventions: Perspectives from community members and activists in South Africa. *Frontiers in Global Women's Health*, 5, 1–10. <https://doi.org/10.3389/fgwh.2024.1199743>
- [25] Muholi, Z. (2020). *Zanele Muholi – "In my world, every human is beautiful"* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=oEgf1XmtWCo>
- [26] Muholi, Z. (2021). *Zanele Muholi on what it means to be a visual activist* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=xKDAu-68Vds>
- [27] Muholi, Z. (2025). Interview with Muholi about her exhibition "Faces & Phases" by Deborah Willis. *Aperture*. <https://aperture.org/editorial/magazine-zanele-muholis-faces-phases/>
- [28] Mutero, V. (2025). Beyond the surface: Understanding the cultural roots of corrective rape in South African townships. *Culture, Health & Sexuality*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1080/13691058.2025.2476555>

- [29] Ndebele, N. (1986). The rediscovery of the ordinary: Some new writings in South Africa. *Journal of Southern African Studies*, 12(2), 143–157.
- [30] Pauwels, M. (2022). Art as battleground in South Africa: An analysis of agonistic entanglements and aesthetic politics. *Critical Arts*, 36(4), 300–318. <https://doi.org/10.1080/02560046.2022.2143833>
- [31] Poulain, A. (2019). Gazing back: Decolonial strategies in Zanele Muholi's "Faces and Phases." *Commonwealth Essays and Studies*, 42(1), 1–12. <https://doi.org/10.4000/ces.1262>
- [32] Poulain, A. (2021). Self-portrait as epistemic disobedience: Zanele Muholi's *Somnyama Ngonyama*. *InMedia*, 8(2), 1–22. <https://doi.org/10.4000/inmedia.2409>
- [33] Shabalala, S. S., & Wessenaar, T. L. (2023). Challenging ciscentric feminist margins: A South African study on gender-based violence in the lives of Black trans women. *Psychology in Society*, 65(1), 50–80. <https://doi.org/10.57157/pins2023vol65iss1a6126>
- [34] Smith, T. (2018, June 4). Serena Williams, body shaming and the white gaze. *Paper Magazine*. <https://www.papermag.com/serena-williams-body-shaming>
- [35] Van der Vlies, A. (2012). Queer knowledge and the politics of the gaze in contemporary South African photography: Zanele Muholi and others. *Journal of African Cultural Studies*, 24(2), 140–156. <https://doi.org/10.1080/13696815.2012.697647>
- [36] Villa Braslavsky, P.-I. (2025). Afterword. In M. Buscatto, S. Karttunen, & M. Provansal (Eds.), *Gender-based violence in arts and culture* (pp. 201–206). Open Book Publishers. <https://doi.org/10.11647/obp.0436.10>
- [37] Yates, M. (2011). The human-as-waste, the labor theory of value and disposability in contemporary capitalism. *Antipode*, 43(5), 1679–1695. <https://doi.org/10.1111/j.1467-8330.2011.00900.x>
- [38] Yin, R. K. (2003). *Case study research: Design and methods* (3rd ed.). Sage Publications.

Author Contribution Statement: NIL

Author Acknowledgement: Thanks to TUT Arts Campus.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under [Creative Commons Attribution4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/) International License.